

Giới thiệu Bạn Trai Hai Mặt

La Đông Phong là một tài năng lướt ván trẻ. Anh chưa từng rung động trước bất kỳ ai cho đến khi gặp Lâm Tư Nguyệt. Anh luôn coi cô là người giỏi nhất và xứng đáng thi đấu cùng anh.

Lâm Tư Nguyệt cô cũng là một chuyên gia tốc độ không tồi. Thế nhưng trái tim của cô lại không thuộc về anh mà thuộc về chàng trai tên Thạch Sơn, người cậu cải trang tiếp cận Lâm Tư Nguyệt, nghe lời cha đoạt lấy USB vô giá từ tay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thực hiện nhiệm vụ

Tình yêu, nó không phải lúc nào cũng suôn sẻ, không phải lúc nào cũng đem hoa kết trái. Tình yêu không phải lúc nào cũng là màu hồng. Nhưng, những thứ ấy đã tạo ra một làn gió tình yêu cho cặp đôi La Đông Phong và Lâm Tư Nguyệt.

Buổi sáng, khi những ánh mặt trời đã chiếu rọi xuống khắp thế gian, đó là lúc mà những chiếc ván trượt, những đôi giày patin chuẩn bị khởi hành. Trên con đường quốc lộ trải dài, chiếc ván trượt lướt đi như gió trong làn sương sớm vẫn chưa tan. La Đông Phong như một chuyên gia tốc độ thực thụ, lướt chiếc ván trượt nhanh như gió trong nắng sớm. Từ những con đường thẳng tắp đến những khúc cua nguy hiểm, chẳng có gì đáng để cậu bận tâm. Một chuyên gia lướt ván chỉ mới 20 tuổi.

- Thế nào rồi Lục Vũ Bình?

- Tiến bộ hơn nhiều rồi.

Hai bên tai đang nghe tiếng gió vù vù của La Đông Phong là một chiếc máy bộ đàm mini nhỏ xíu gắn ở vành tai, kèm theo cái micro dài xuống tận miệng. Lục Vũ Bình là người hậu cần thân thiết nhất của La Đông Phong. Cậu cũng là người giúp La Đông Phong thoát ra khỏi tập đoàn Lâm Tinh ồn ào mà bố cậu là chủ tịch đề La Đông Phong được đi lướt ván, lướt ván với đối thủ đáng gờm - Lâm Tư Nguyệt. Lục Vũ Bình chỉ thua La Đông Phong 3 tuổi, ấy vậy mà những từ mà Lục Vũ Bình nói ra, rồi từ những cử chỉ của cậu đều rất chi là trưởng thành.

Không kém gì La Đông Phong, Lâm Tư Nguyệt là đại thiên kim tiểu thư của tập đoàn Dung Viên. Cô thua La Đông Phong 1 tuổi, vì thế mà cô còn được La Đông Phong gọi là Tiểu Nguyệt Nhi. Cả 2 không chịu nhường ai trong môn tốc độ này. Vì vậy mà cả Lục Vũ Bình lẫn Hà Tô Diệp - thần tín của Lâm Tư Nguyệt đều kiệt sức vào mỗi lần cuộc thi này kết thúc.

- Mà có về nhà ngay không?

Thay vì giọng nói của Lục Vũ Bình, một giọng nói vừa chói tai vừa quen thuộc xuất hiện từ chiếc máy bộ đàm của La Đông Phong. Không thể sai được, là giọng nói của La Mộ Ngôn-bố của La Đông Phong. Bỗng nhiên ông ấy tức tối lạ thường. Với lại, sao ông ấy có thể kết nối được với máy bộ đàm này mà hét to đến thung nhàn nhĩ của La Đông cơ chứ. Bộ ông ta hack máy sao trời. Ông ta còn gọi đứa con trai cả độc nhất của ông là mày nữa chứ. Rốt cuộc ông ta muốn gì.

- Ờ! Tôi đi trước nhé!

Chỉ vì một thoáng thất thần với giọng nói lạ thường của bố mình, La Đông Phong đã bị Tiểu Nguyệt Nhi tranh mất vị trí dẫn đầu. Tiểu Nguyệt Nhi còn lẻ lười ra lêu lêu nữa. Nhưng cô ấy không phải lướt ván mà là trượt patin. Trượt patin với mái tóc dài đen xen chút sắc nâu làm cô thêm nổi bật, khiến ai đi trên đường cũng phải nhìn cô một lần. Cả La Đông Phong và Tiểu Nguyệt Nhi đều thi tốc độ ở đây từ rất lâu rồi nên ai cũng biết.

Xa xa, sau lớp sương mỏng, 2 vị "thần tín" dần dần xuất hiện. Lục Vũ Bình trên tay cầm một chiếc Ipad nhỏ, tính vận tốc của La Đông Phong. Tốc độ của La Đông Phong đã tiến bộ hơn nhiều so với tháng trước, đó là nhờ công dạy dỗ của "bà chị chán lừa" Tiểu Tuyết Nhi và Lục Vũ Bình. Hà Tô Diệp trên tay cầm một chiếc máy ảnh. Tại sao lại cầm máy ảnh? Đơn giản là vì cả La Đông Phong lẫn Tiểu Tuyết Nhi đều muốn có một tấm ảnh bằng chứng để xem ai là người cán đích đầu tiên. Mà tốc độ của họ lại quá cao, giành cho người có phản xạ tốt như Hà Tô Diệp là điều đúng đắn.

3...

2....

1....

Finish!

Đúng lúc chiếc máy ảnh đã được chụp. Cả 2 phóng về vạch đích nhanh đến nỗi, phía sau còn kéo theo những hạt bụi. Ghê đến thế là cùng.

- Ai thắng hả? Hà Tô Diệp.

- Ồ...!

Hà Tô Diệp nhìn tấm ảnh mà cô vừa chụp, vừa vò đầu bứt tóc vì không biết trả lời thế nào. Trong tấm ảnh, cả 2 về cùng một lúc, không thừa không thiếu một cm nào, nói tóm lại là họ về đích cùng một lúc. Điều này thì Hà Tô Diệp khó nói cũng là chuyện đúng, bởi vì đây là lần thứ n+1 họ về đích cùng nhau. Cả 2 mà nghe được chuyện này thế nào cũng lại đòi thi tiếp cho xem. Thế nên cuộc thi lúc nào cũng phải kéo dài từ 7h sáng đến tận 9h trưa mới kết thúc.

La Đông Phong trở về nhà trong trạng thái không bình thường. Cả người ướt sũng mồ hôi, giờ đầu óc cũng không được nghỉ chỉ vì bố.

Đi vòng vèo từ chỗ này đến chỗ khác trong tập đoàn Lâm Tinh. Nơi có cánh cửa hiện đại nhất, đẹp nhất chính là nơi mà cậu sắp vào, nơi ngọt ngào mùi thuốc là mà bố cậu hút, phòng chủ tịch. Chủ tịch ngồi chiếm chỗ trên ghế, nhưng quay lưng lại về phía La Đông Phong. Ông ta nhìn lên màn hình to tướng đặt sau lưng mình. Màn hình đang phát sáng, trên đó là những video về toàn thành phố. Hóa ra bố cậu đã lên lắp camera khắp tất cả phố phường, kể cả góc ngách nhỏ.

- Ta thấy dạo này con hay đi chơi với con nhỏ Lâm Tư Nguyệt đó.

Ông ta vẫn không quay lưng lại, nhìn lên bức hình video nơi mà cậu và Tiểu Nguyệt Nhi đã thi tốc độ. Giọng nói của ông lạnh lẽo, pha một chút căm giận.

- Tụi con chỉ thi lướt ván thôi.

Cậu đứng trong một hàng người đứng 2 bên. Những ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén chĩa thẳng vào cậu. Lục Vũ Bình đứng ngoài cửa nhìn vào cũng thấy không an tâm.

- Con biết gì về con nhỏ Lâm Tư Nguyệt đó.

- Con không quan tâm chuyện đó.

Chủ tịch cười một cái rồi đứng dậy. Từ phía sau, La Đông Phong cũng nhìn thấy được sự tức tối đang trào dâng trong người bố của mình. Chủ tịch bắt đầu nói:

- Trong tay con bé Lâm Tư Nguyệt đó có một USB chứa tất cả tương lai của tập đoàn Lâm Tinh chúng ta. Con cũng biết tập đoàn chúng ta là oan gia của tập đoàn Dung Viên. Con hãy làm tốt nhiệm vụ mà ta sắp giao cho con, đó là tiếp cận Lâm Tư Nguyệt là đoạt lấy USB trong tay nó. Con cũng biết hình phạt nếu con không chịu làm theo mệnh lệnh hoặc không hoàn thành nhiệm vụ chứ?

Một tiếng sét xẹt qua đầu của La Đông Phong. Tiếp cận Tiểu Nguyệt Nhi, ông ta đang đùa sao?

Bỗng nhiên tay trái cậu nhói đau, nó đau từ từ rồi dừng lại khi cánh tay của cậu như sắp bị tê liệt. Cậu ôm lấy cánh tay, mồ hôi nhễ nhại nhưng không phát ra tiếng kêu đau đớn nào. Đó là hình phạt mà cậu sẽ phải chịu khi cậu không chịu nhận nhiệm vụ hay không hoàn thành tốt nhiệm vụ. Chủ tịch đã lên cho cậu uống một độc dược mà chỉ khi có ông ta ra lệnh, nó mới có tác dụng, mà khi đã có tác dụng thì cũng chỉ có mình ông ta ngăn dừng lại được.

- Có chịu nhận không?

- Đồng...ý!

La Đông Phong nằm vật ra sàn nhà, cậu đau không chịu nổi. Cánh tay từ từ trở lại bình thường. Cậu bước ra khỏi căn phòng u ám đó, nghiêng răng đấm một phát vào tường, tức tối không chịu được:

- Đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Khuôn mặt biến đổi

La Đông đi về phòng. Chỉ về phòng thôi mà không khí tỏa ra hai bên người cậu lạnh lẽo đến sợ. Lục Vũ Bình đi phía sau cũng sợ tím tái cả mặt. Chưa bao giờ Vũ Bình thấy La Đông Phong có khuôn mặt hăm hực thế này bao giờ, bình thường chỉ thấy La Đông Phong nhõn miêng cười cả ngày mà không biết môi. Chỉ một nụ cười ấy mà đã đốn tim biết bao nhiêu cô gái. Thế mà lúc nào cậu cũng làm họ khóc, đơn giản là vì trái tim của cậu chẳng biết gì là rung động.

Về phòng, cậu nằm vật ra giường. La Đông Phong mà thế này sao? Mặt trời mọc ở hướng Tây mất rồi!

- Cậu chủ! Cậu không sao chứ!

Lục Vũ Bình lo lắng hỏi. La Đông Phong lạ lẫm sao ấy. Máy poster thần tượng của La Đông Phong, thứ mà cậu chưa cho ai động vào, thứ mà đến cả hạt bụi cậu cũng không cho bám vào, thế mà bây giờ, mấy cái poster đó cứ nhiên lại trở thành ga trải giường, tan thành mây khói dưới tay của La Đông Phong.

Bỗng nhiên màn hình Ipad trên tay Lục Vũ Bình phát sáng. Cậu có một tin nhắn.

- Là của La chủ tịch.

Mắt Lục Vũ Bình tròn như mắt cá vàng. Đây là lần đầu tiên La chủ tịch gửi thư cho Lục Vũ Bình.

- Bố tôi sao? Ông ấy nói gì?

Nghe Lục Vũ Bình nói bố cậu gửi thư thì ngồi bật dậy. Nhưng rồi lại nằm xuống, ánh mắt nảy lửa, đến cả Lục Vũ Bình cũng sợ sồn da ốc.

Trong tin nhắn, chủ tịch chỉ viết mỗi một câu cộc lốc: "Hàng sắp đến" là có ý gì?

Đang định hỏi La Đông Phong xem cậu có hiểu tin nhắn này không thì mắt Lục Vũ Bình căng tròn lên, hóa ra lúc này không phải cậu ta nằm xuống vì còn giận bố, đơn giản là vì cậu ta đang...hack ipad của Lục Vũ Bình chỉ để xem bố cậu gửi gì.

- Anh Phong!

Một câu hét làm rung chuyển trời đất. Lục Vũ Bình cũng gồng ghê, hét to như sấm vậy. Xem ra Lục Vũ Bình đang tức lắm, đây là lần thứ n+1 La Đông Phong hack máy của cậu. Không nổi giận chắc chắn không phải Lục Vũ Bình.

La Đông Phong bật tai lại rồi mà vẫn nghe tiếng hét lên đến 1000Hz, chắc cậu thủng màng nhĩ luôn rồi.

Tiếng cửa mở ra. Một cô hầu gái bước vào, trên tay còn cầm một hộp gì đó đưa cho Lục Vũ Bình, cô ấy không đưa cho La Đông Phong đơn giản là vì cô ấy cũng là một trong những cô gái bị La Đông Phong bỏ, không phải bỏ mà là do họ chẳng thấy gì về việc La Đông Phong thích họ nên họ "nghỉ" nốt, thế nên bây giờ, cô hầu nữ ấy ghét La Đông Phong đến tận tủy(tự mình bỏ mà còn...)

- Chắc là đồ chủ tịch nói.

Lục Vũ Bình vừa đoán già, đoán non vừa mở chiếc hộp. Một chiếc vòng cổ, cũng không hẳn là vòng cổ. Đó là một chiếc vòng ôm sát cổ, trên đó còn có nút bấm. Nếu như Lục Vũ Bình nhớ không lầm thì đây là sản phẩm mới của tập đoàn Lâm Tinh.

- Cái này để làm gì nhỉ?

Lục Vũ Bình vừa nói vừa tìm sách hướng dẫn. Còn La Đông Phong thì chẳng đợi Lục Vũ Bình tìm sách, cậu đeo chiếc vòng vào luôn rồi bấm cái nút đỏ ở giữa.

- Anh Phong! Mặt anh...!

Lục Vũ Bình nhìn La Đông Phong, mắt tròn như con cá vàng, lại còn sưng chút nữa thì rớt cằm. Trước mặt cậu, La Đông Phong biến đầu mắt, thỳ vào đó là một người khác. Nhưng từ bộ quần áo đến vóc dáng, nhìn thế nào thì cũng là La Đông Phong.

La Đông Phong nhìn thấy bộ mặt khó hiểu của Lục Vũ Bình, La Đông Phong nghi lắm, đặt một dấu hỏi to trước mặt. Đến khi nhìn vào gương thì...

- Á! Mặt của tôi! - Một tiếng hét to tưởng vang lên. Chắc mọi người hiểu vì sao rồi nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện

Mặt thật của La Đông Phong giận nóng bừng, khuôn mặt giả này cũng vừa nóng vừa đỏ theo nốt. Cái vòng hiệu quả ghê.

Sau một phút thất thần, La Đông Phong quay lại ngay khuôn mặt bình thường, như thể không có chuyện gì xảy ra. Cái vòng đó không những tạo ra mặt nạ mà còn làm thay đổi luôn giọng nói của La Đông Phong.

- Khi bấm vào nút đỏ, một chiếc mặt nạ ở bên trong chiếc vòng sẽ bọc lấy khuôn mặt và người đó trở thành một người hoàn toàn khác.

Lục Vũ Bình lục lọi suốt từ nãy đến giờ mới tìm thấy cuốn sách hướng dẫn. Ủi chà! Cái vòng tốt ghê.

La Đông Phong: Thế còn giọng nói?

Lục Vũ Bình: Chiếc vòng làm thay đổi độ rung của thanh quản.

Hà hà! La Đông Phong thích chiếc vòng này rồi. Nhưng cậu biết làm gì với cái vòng bây giờ. Chẳng có gì để cậu có thể sử dụng nó cả. Với lại, bố cậu gửi cho cậu cái vòng này để làm gì. La Đông Phong bấm lại nút đỏ để trở lại khuôn mặt thật, chưa cần đọc hướng dẫn mà đã thành thực ghê. Đúng là La Đông Phong có khác. Khi khuôn mặt của cậu quay trở lại thì màn hình Ipad của Lục Vũ Bình lại phát sáng.

- Thế nào? Con thích đồ ta gửi chứ?

Chủ tịch xuất hiện trong camera. Là video call à. Lâu rồi La Đông Phong không thấy ông ta gọi bằng video call. Lúc nào có chuyện gì muốn gặp cậu, ông ta chỉ gọi cậu đến phòng hoặc gọi điện, nhắn tin bình thường. Thế mà hôm nay, ông ta lại gọi video call. Không biết có chuyện gì đây! Với lại, ông ta đang gọi bằng video đây! Sao lại quay lưng lại phía ống kính thế kia!

- Chắc! Lại là cái dáng vẻ tự cao tự đại đó.

La Đông Phong không chịu nổi ông bố của mình nữa, nói thẳng ra luôn, không những vậy, cậu còn cố tình nói thật to cho ông nghe thấy. Không hiểu sao cậu lại có cảm giác, đó không còn là bố mình lúc nào.

- Về cái vòng cổ đó, con sẽ dùng nó để tiếp cận Lâm Tư Nguyệt. Sao con có thể dùng khuôn mặt của La Đông Phong được. Cố gắng làm tốt nhiệm vụ. Nếu không, cánh tay trái của con sẽ bị liệt.

Nghe những lời mà ông ta nói ra, La Đông Phong nghiêng chặt răng, tay nắm chặt lại. Xem ra cậu đã tức giận lắm rồi. Nhưng chẳng thể làm gì được.

- Được thôi!

La Đông Phong cố gắng nở một nụ cười, một nụ cười giả tạo.

- Ok! Bắt đầu đi!

Chủ tịch nói rồi màn hình tắt lịm. Xem ra ông ta đã rất nóng lòng muốn xem con trai ông ta sẽ thực hiện nhiệm vụ này như thế nào.

Đúng lúc đó, một giọng nói cao vút cất lên, là giọng của Lâm Tư Nguyệt. Vì phòng của La Đông Phong ở tầng 2, lại gần cửa sổ nên chỉ cần Lâm Tư Nguyệt hét một cái thật to là cậu nghe thấy liền.

- Chết tiệt! Sao lại đến đúng lúc này!

Ôi trời! Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến luôn. Đúng lúc đó, mặt của Lục Vũ Bình trở nên nghiêm túc một cách kì lạ, rồi đưa cho cậu một chiếc vòng cổ khác. Tuy giống hệt cái vòng cổ màu đen mà cậu đang đeo, nhưng chiếc vòng ở trên tay của Lục Vũ Bình lại có màu da, giống hệt với da của La Đông Phong.

- Anh đeo cái này đi. Cần thận chị Nguyệt phát hiện.

Sao mà nghiêm túc dữ thế!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nguy hiểm đang cận kề

- Đến đây làm gì vậy!

La Đông Phong nhìn xuống phía dưới. Đúng là Lâm Tư Nguyệt thật. Nhưng không thấy Hà Tô Diệp đâu. Lạ nhỉ! Bình thường cô ấy luôn đi cùng Tiểu Nguyệt Nhi mà.

La Đông Phong dùng cái khuôn mặt cau có đến khó chịu nhìn Tiểu Nguyệt Nhi. Không phải cậu khó chịu thật đâu, chỉ là giả bộ để cô ấy giận mà bỏ về thôi.

- Có chuyện tôi mới phải nhờ anh chứ!

Đến cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng không kém, dùng hết khuôn mặt của La Đông Phong cải lại. Rốt cuộc có chuyện gì mà cô phải nhờ La Đông Phong chứ. Với lại, bây giờ, cô hơi khác bình thường. Như thường lệ, cô chỉ mặc những bộ đồ đơn giản, thoải mái, thế mà giờ cô lại mặc một bộ đầm rất chi là người lớn.(mà dù sao cô cũng đã là người lớn rồi)

- Ý gì đây?

La Đông Phong bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng. Mắt của Lục Vũ Bình như thể những lưỡi gươm đang nhắm thẳng vào lưng cậu. Đành phải nghe lời Tiểu Nguyệt vậy. Nhưng cậu thực sự chẳng muốn đi tí nào. Cậu sẽ phải tiếp cận Tiểu Nguyệt Nhi, cậu không muốn lừa cô ấy.

- Tôi đi mua quà sinh nhật cho bố, nên nhờ anh đi để tư vấn. Còn Hà Tô Diệp không đi theo được vì có việc rồi.

- Ok!

La Đông Phong rụi rồi dơ tay phải lên làm thành hình tròn, ra dấu hiệu ok. Gì mà như cây bị chết khô thế này. Có chịu tươi lên không thì bảo!

Còn Lục Vũ Bình nghe xong câu "...Hà Tô Diệp không đi theo được" là cả mặt tối sầm lại.(Bất mí nha: Lục Vũ Bình thích Hà Tô Diệp hoá)

Thế là...

Một người trang phục đẹp mê người chạy nhảy trên phố. Khiến ai cũng phải ngẩng đi ngẩng lại hơn hàng chục lần.

Hai người ăn mặc giản đơn, đi như kẻ ngهن thuốc phiện. Khiến ai đi qua cũng tưởng là kẻ tâm thần.

-Đi đứng đường hoàng chút coi! Tới nơi rồi đấy! Đừng có làm xấu mặt tôi.

Tiểu Nguyệt Nhi dừng lại trước một khi nhà cao tầng, toà nhà cao chọc trời. Trên bảng hiệu ghi:" CROWN SHOP". Ôi trời! Crown shop! Cửa hàng đắt giá nhất thế giới đây mà. Cô ấy làm gì có tiền mà mua những thứ đắt tiền này chứ.

La Đông Phong và Lục Vũ Bình mặt tròn ra như con cá vàng, ngẩng mặt lên nhìn bảng hiệu.

- Sao thế! Anh chưa bao giờ vào đây à!

- Đương nhiên rồi! Tôi không mê thời trang...như ai đó!

La Đông Phong quàng tay lên cổ, nói một câu, lại còn so sánh với..." ai đó". Chắc mọi người cũng biết rồi ha, " ai đó đương nhiên là người đang đứng trước mặt La Đông Phong đây. Chuyện này chắc chắn không có gì phải bàn cãi. Và đương nhiên thế nào "ai đó" cũng đang tức sủi máu vì giận đây.

Vào trong cửa hàng lại còn choáng hơn nữa. Nhìn cái gì cũng lấp lánh ánh vàng. Bộ đồ nào cũng đắt ghê gớm. Bộ đồ nào cũng phải hơn 2000 USD. Ghê thế là cùng.

Trải qua 10 phút tìm đồ. Cái thì trẻ quá, cái thì già quá khiến Tiểu Nguyệt Nhi định thôi luôn. Nhưng vì có La Đông Phong đi theo, không muốn mất thể diện nên cô lại càng quyết đi tìm một bộ đồ ưng ý. Thế là sau mấy chục phút dài đằng đẳng để tìm đồ, cuối cùng cô cũng tìm được một chiếc áo Vét mà cô cho là ưng ý nhất. Cả La Đông Phong cũng vậy. Nhưng cô vẫn chưa về, vẫn đi thêm vài vòng nữa, dừng nói là cô lại đi tìm mấy cái bộ đầm lỏ lỏet mà tiểu thư nào cũng mặc đấy nhé.

Nhưng không, cô tìm một chiếc áo sơ mi trắng xóa. Trắng đến mức không thể nào trắng hơn nữa. Rồi cô đặt lên người La Đông Phong.

- Coi đây như là quà tôi tặng anh nha!

Tiểu Nguyệt Nhi vui vẻ ướm chiếc áo lên người La Đông Phong. Chiếc áo vừa như in. Đúng lúc đó, tiếng người bỗng nhiên nhón nháo hẳn lên. Không biết có chuyện gì nhỉ? Tiểu Nguyệt Nhi và La Đông Phong quay lại phía đằng sau. Lấp ló trong một đám người đang run lên bần bật vì sợ, 3 người đàn ông to cao, đội mũ trùm kín mặt, tay mỗi người cầm một chiếc súng lục. Rồi giờ thẳng lên trời, bắn một phát, chiếc đèn neon trên trần nhà bể vỡ. Đúng là súng thật rồi. Rồi một tên trong đó giờ súng chĩa thẳng vào mọi người, nói một câu:

- Ai là Lâm Tư Nguyệt, ra đây ta nói chuyện. Nếu không, đừng trách ta không có lương tâm với những người này.

Đúng lúc đó, cánh cửa bỗng nhiên đóng lại rồi khóa nốt. Thế là xong, chẳng ai có thể thoát được nữa. Với lại, sao bọn chúng lại tìm Tiểu Nguyệt Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiếp cận thành công

Một tiếng sét xẹt ngang qua tai của Tiểu Nguyệt Nhi. Sao người mà bọn chúng muốn gặp lại là cô chứ. Chưa hết bàng hoàng thì lại một tiếng sấm vang lên một lần nữa:

- Có ra đây nhanh không thì bảo?

Bọn kia thúc dục mãi không thôi. Hình như chúng đang vội. Thế là Tiểu Nguyệt Nhi đứng dậy. Cô ấy can đảm ghê! Tay cô siết chặt, hơi run. Xem chừng cô vẫn sợ lắm, chỉ là không muốn những người khác bị liên lụy nên cô mới gan đến như vậy.

Cô đứng dậy, mắt nhìn thẳng vào họng súng đang chĩa thẳng vào cô.

- Thì ra vị tiểu thư đây là Lâm Tư Nguyệt. Xin thất lễ rồi!

Hà! Sao thay đổi 180 độ luôn vậy. Lúc nãy còn hung hăng thế cơ mà, thế mà bây giờ lại "ngoan" dễ sợ. Biết cúi đầu trước chị đại này nữa cơ đấy.

- Cảm phiền tiểu thư cho phép chúng tôi to gan. Xin tiểu thư nhường lại USB cho cậu chủ của chúng tôi.

Ba tên kia bỗng nhiên quỳ hết xuống. Cái gì đây? USB là sao? Sao cô chẳng hiểu gì hết thế này?

- USB nào chứ!

- Thì là cái USB đó đó!

Trời! Nói thế thì ai hiểu được. Rốt cuộc là USB nào.

Chờ mãi không phải cách hay, thế là chúng lại đứng dậy, hung hăng như trước. Lại chĩa họng súng về phía cô.

Còn La Đông Phong lúc đó thì biến đầu mất tăm. Cậu bị Lục Vũ Bình kéo vào phòng thay đồ nam. Vì mọi người đều bị bắt ở ngoài kia nên bên trong phòng thay đồ không có lấy một bóng người.

- Anh mau cứu chị ấy đi!

Lục Vũ Bình nói rồi lấy ra trong ba lô chiếc vòng cổ. Lại phải sử dụng nó sao? Tại sao phải dùng. Cứu cô ấy thì dùng mặt cậu là được rồi.

- Không được cái! Đây là thời điểm tốt nhất để tiếp cận chị ấy đó! Nhanh lên!

Sao bỗng nhiên Lục Vũ Bình thành anh cả rồi. Còn biết ra lệnh cho người hơn mình 3 tuổi lận. Vũ Bình còn lấy ra trong ba lô cái gì đó. Là vũ khí tốt nhất mà La Đông Phong cần bây giờ.

5 phút lặng ngắt như tờ. Ôi! Chỉ là 5 phút thôi mà! Sao trôi lâu thế. Bọn chúng không thể chờ được nữa. Tiến lại gần phía cô, còn cô thì lại càng lùi về phía sau. Bỗng nhiên, cô đụng phải ai đó. Cô quay lại thì...

- Tiểu thư yên tâm. Tôi sẽ bảo vệ cô.

Một người cao lớn, dáng người hơi giống La Đông Phong (thì là Đông Phong mà) cầm lấy tay của Tiểu Nguyệt Nhi. Sao bỗng nhiên cô lại thấy một cảm giác khác lạ.

Người ấy (La Đông Phong) tiến về phía bọn chúng. Một khuôn mặt lạnh lẽo, hắc ám bao trùm lấy người của người ấy (La Đông Phong) khiến bọn chúng từ tiến trở về lùi.

- Nào! Ba anh bạn. Cùng chơi ha!

Nói rồi, người ấy (La Đông Phong) lấy ra một khẩu súng giống hệt bọn họ. Đây có phải là miền viễn tây đâu chứ! Sao lại có cảnh đầu súng thế này!

- Bắn nó đi anh em!

Bắn...Bắn... Tội nó điên thật rồi!

Nhưng...người ấy đâu rồi?

- Còn "tèm" lắm anh bạn!

Người ấy xuất hiện từ phía sau tên cầm đầu. Sao nhanh dữ vậy? Mới có mấy tích tắc mà đã...

- Sao...Sao người...!

Họng sùng kè ngay cổ của tên cầm đầu.

- Tốc độ ấy hả! Chuyện bình thường ấy mà!

Nói rồi người ấy thả tên kia xuống. Hấn ho sù sù. Quý xuống dưới nền đất. Người ấy là người hay ma vậy! Thoát ần thoát hiện như chớp ấy! Người ấy đi rồi mà vẫn còn một đám con gái lơ đễnh đi sau. La Đông Phong ơi! Mày hết thời rồi!

Tiểu Nguyệt Nhi chạy lại gần người ấy. Nở một nụ cười thân thiện. Một nụ cười khiến ai cũng phải mê mẩn.

- Cảm ơn anh nhiều! Có thể cho tôi biết tên của anh không?

Tên sao? La Đông Phong chưa nghĩ đến tình huống này. Thế là cậu bị kẹt rồi. Bây giờ cậu phải làm gì đây! Không thể nói là tên mình được. Vậy thì...

- Cứ gọi tôi là Thạch Sơn. Hẹn lần sau tái ngộ.

Người ấy nói rồi chạy biến. Đúng là nhanh như điện. Tiểu Nguyệt Nhi nhìn theo bóng của người ấy. Vì cô cũng là một chuyên gia tốc độ không tòi nên vẫn nhìn được Thạch Sơn chạy đi. Cô thấy lòng sao hân hoan. Cô vừa được Thạch Sơn cứu một mạng, cô còn chưa đền đáp nữa. Thế mà Thạch Sơn lại đi mất rồi. Cô thấy tiếc đứt ruột. Nhưng rồi cô đổi đề tài nhanh chớp nhoáng, cô nhìn hết đông tây nam bắc. Không thấy La Đông Phong đâu cả, chẳng lẽ cậu ta sợ quá mà bỏ chạy rồi chăng?

Nhưng không phải như vậy, cậu ta vừa cứu ô một mạng. Vì sử dụng nhiều tốc lực quá nên khi chạy đến một ngõ nhỏ, nơi hẹn trước với Lục Vũ Bình, cậu thở lên thở xuống như hết hơi. Lục Vũ Bình lo lắng nhưng cũng rất vui vì cậu đã hoàn thành nhiệm vụ: Tiếp cận Tiểu Nguyệt Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tình yêu làm đầu óc lú lẫn mất rồi

- Anh ổn thật đấy chứ?

Lục Vũ Bình vừa nói vừa tháo chiếc vòng. Khi chiếc mặt nạ được tháo ra 1f lúc, một khuôn mặt trắng bóc, trắng như xác chết từ từ xuất hiện. Biết thế rồi còn sử dụng nhiều tốc lực nữa. Có bao nhiêu cách để diệt 3 tên đó. Đầu phải chỉ là mỗi cách này.

- Ổn mà! Ổn mà! Về thôi!

La Đông Phong quay lại đáng vẻ nam nhi như thường. Hồi phục nhanh thế. Nhưng, mất công Lục Vũ Bình mang theo ván trượt lại không có cơ hội dùng rồi. Đó là chiếc ván trượt của La Đông Phong, có thể gấp lại được nên bỏ trong balo rất tiện. Còn La Đông Phong thì vì đã sử dụng gần hết calo trong người nên bây giờ đến đứng còn không nổi nói gì đến trượt ván. Đang đi một lúc thì bỗng nhiên La Đông Phong đứng khựng lại. Lục Vũ Bình đi sau cũng bị bất ngờ mà ngã xuống đất.

- Anh sao vậy?

Bị ngã một cú đau điếng, Lục Vũ Bình tức tối hỏi tội La Đông Phong. Còn La Đông Phong thì không quan tâm đến Lục Vũ Bình, thừ người ra, run cầm cập rồi quay lại nhìn Lục Vũ Bình:

- Anh quên quà của Tiểu Nguyệt Nhi rồi!

Mặt La Đông Phong trắng bệch, quên quà của Tiểu Nguyệt Nhi khác nào tự mình chui xuống địa ngục. Bây giờ, vác mặt đến đó thế nào cũng bị cô ấy cho mấy chường cho coi. Nhưng biết làm thế nào được! Không thể dùng mặt của Thạch Sơn được. Đành phải chịu đòn vậy.

- Đưa ván trượt cho anh!

La Đông Phong ra lệnh cho Lục Vũ Bình. Sao hồi phục nhanh thế. Lúc này đi còn lão đạo thể cơ mà! Sao giờ trượt ván được rồi! Sức mạnh của Tiểu Nguyệt Nhi thật đáng sợ. Chắc chỉ có mình cô là làm được La Đông Phong "sạc điện" nhanh đến thế. Chỗ La Đông Phong đứng với chỗ cửa hàng không xa mấy nên chỉ cần phóng ván trượt một chút là đến nơi. Thế nhưng đến nơi rồi thì biết làm sao đây, có cách gì để biện hộ không nhỉ?

- Tiểu Nguyệt Nhi! Cô có cầm quà của tôi đó không?

Tiểu Nguyệt Nhi đang đứng trước cửa hàng. Mắt ngơ ngác nhìn tứ phía. Cô ấy đang tìm cậu thế mà cậu không biết.

- Quà? Là quà tôi tặng anh hả?

Nghe đến từ quà, sao bỗng nhiên đầu cô loé sáng. Cô nghĩ ngay đến chiếc túi cô đang đeo trên vai. Đưa món quà cho La Đông Phong, cô thấy tiếc dễ sợ, vì cô nghĩ rằng, nếu La Đông Phong không lấy thì cô sẽ tặng nó cho Thạch Sơn. Cũng nhờ Thạch Sơn mà Tiểu Nguyệt Nhi nhớ đến chiếc áo. Và cũng nhờ Thạch Sơn mà cậu thoát nạn.

Mặt Tiểu Nguyệt Nhi trở nên buồn rầu. Cô muốn được gặp lại Thạch Sơn nữa. Hình như biết được Tiểu Nguyệt Nhi nghĩ gì, La Đông Phong nhìn sang chỗ khác rồi nói:

- Tôi là bạn của Thạch Sơn đó! Muốn nói gì với cậu ta thì cứ viết thư đi. Tôi gửi cho.

Lục Vũ Bình đứng đằng sau, nghe La Đông Phong nói mà ngả ngửa. Nói thế khác nào tự mình chui vào miệng cọp. Tiểu Nguyệt Nhi thông minh lắm. Nói thế lỡ cô ấy biết thì sao?

- Vậy sao! Vậy thì trăm sự nhờ anh! Còn vụ chiếc áo thì tôi bỏ qua.

Ặc! Cái gì vậy? Cô ấy bị sao vậy nè? Đúng là cô ấy bị tình yêu làm cho lú lẫn mất rồi. Còn La Đông Phong thì đặc chí trong lòng. Thế là cậu sẽ biết được điểm yếu của Tiểu Nguyệt Nhi vào một ngày không xa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bức thư của Tiểu Nguyệt Nhi

Sáng hôm sau

- Hehe! Mới đó mà đã có thư rồi.

Mới 6h mà La Đông Phong đã làm loạn cả phòng rồi. Bầu không khí vẫn còn lặng ngắt thế kia mà cậu dám phá tan đi cái khung cảnh hiem thấy ấy của Lâm Tĩnh. Đúng là đại thiếu gia.

La Đông Phong lúc chỉ mới tờ mờ sáng đã đi đâu đó, bây giờ mới về. Mới về mà đã mở cửa cái sầm. Cũng may cánh cửa được làm chắc chắn, nếu không đã tan thành tro bụi dưới tay La Đông Phong mất rồi.

Người tội nghiệp chính là Lục Vũ Bình đây. Cậu đang nằm đọc sách trên giường của La Đông Phong. Cuốn sách trên tay cậu dày kinh khủng, chắc cũng phải gần 1000 tờ. Bên trong lại toàn chữ với chữ. Với người ít khi đọc sách như La Đông Phong mà cầm đọc cuốn sách này thế nào đồng từ mắt cũng xoay loạn xạ, rồi đầu óc ong ong vì chữ nhiều quá, đọc không nổi.

Tiếng "rầm" mà Lục Vũ Bình tạo ra khiến cho Lục Vũ Bình giật thót bắn ra khỏi giường. Cũng vì thế mà cái trang cậu đang đọc cũng tạm biệt cậu mà chui vào trong sách. Vì lúc này đến giờ đọc hăng say quá nên cậu chẳng nhớ mình đã đọc đến trang nào.

- Anh làm cái gì vậy?

Đến cả Lục Vũ Bình cũng không vừa, đến cả cậu cũng làm đồng minh với La Đông Phong phá hoại bầu không khí yên tĩnh này.

La Đông Phong ngồi xuống giường. Tay mở lá thư. Là thư của Lâm Tư Nguyệt, cô ấy gửi thư cho Thạch Sơn. Chẳng phải Thạch Sơn đang ở trước mắt đây hay sao? Còn viết thư làm gì cho tốn giấy tốn mực cơ chứ. Lâm Tư Nguyệt ơi! Quay trở lại Lâm Tư Nguyệt thông minh sắc sảo như lần trước đi!

- Đúng là Thạch Sơn thật. Chắc! Phải thay đổi mặt thôi.

La Đông Phong nhìn vào bức thư. Cô ta gửi cho Thạch Sơn thật. Không ngờ chỉ với một câu nói của cậu mà cô ấy đã tin rồi. La Đông Phong bấm vào nút đỏ trên chiếc vòng cậu đang đeo trước cổ, Thạch Sơn xuất hiện. Chỉ là đọc thư thôi mà, có cần phải quá thế không?

" Thạch Sơn

Thành thật cảm ơn anh vì lúc trước đã cứu tôi. Tôi rất muốn được cảm ơn anh một lần nữa nên chúng ta có thể gặp vào cuối tuần được không?"

- Chắc! Bên ngoài thì danh đá thế mà vào trong này lại thay đổi 180 độ vậy?

Đọc những câu văn trong thư của Lâm Tư Nguyệt, La Đông Phong không tin nổi rằng đây là thư của Lâm Tư Nguyệt. Cuối tuần à? Không biết cô ấy muốn gặp Thạch Sơn để làm gì nhỉ? Cuối tuần này, Thạch Sơn sẽ bận lắm đây.

- La Đông Phong!

Một giọng nói to khỏe cất lên khiến La Đông Phong suýt chút nữa bị ngã từ trên giường xuống. Sao Lâm Tư Nguyệt lại đến lúc này cơ chứ?

Cậu nhìn xuống phía dưới. Cô đi giày patin, chẳng lẽ mới sáng sớm thế này mà cô ấy đã muốn thi rồi sao? Hà Tô Diệp đồ phía sau. Cô vẫn còn ngáp ngáp dài, chắc là do sáng nay cô bị Lâm Tư Nguyệt gọi dậy sớm đây mà.

- Còn sớm thế này mà đã thi rồi sao?

La Đông Phong nhìn Tiểu Nguyệt Nhi đầy sức sống như thế thì ngạc nhiên lắm, chắc là nhờ Thạch Sơn đây mà.

Cậu hỏi mà chẳng để Tiểu Nguyệt Nhi trả lời. Về phòng ôm lấy ván trượt rồi trèo qua cửa sổ. Căn phòng của cậu là do Lục Vũ Bình thiết kế nên cửa sổ cũng là một phần để cậu có thể thoát khỏi tập đoàn.

Mặt Trời đã lên quá đỉnh núi. Nhưng hai thành viên kia vẫn chưa tới đích. Đơn giản là vì họ là cả ngoài đường thôi. Lâm Tư Nguyệt đi đến đâu là sa đà đến đấy. Cứ thấy cái gì đẹp là chạy tới xem liền. Còn La Đông Phong thì như một người bất cần đời. Một mối vì Tiểu Nguyệt Nhi. Lúc này đi còn sớm thế mà giờ đã hơn 7h rồi. Điều đó chứng tỏ Lâm Tư Nguyệt hay là cả đến mức nào.

- Nè! Cô viết gì trong thư vậy?

Sao bỗng nhiên La Đông Phong lại có câu hỏi kì quặc vậy. Chẳng phải cậu ta đã đọc bức thư rồi sao? Lại còn không dám nhìn Lâm Tư Nguyệt lúc hỏi nữa. Thực ra cậu ta muốn hỏi cuối tuần này cô rủ Thạch Sơn đi đâu. Nhưng không thể nào hỏi được, bởi vì hỏi thì khác gì cáo giấu đuôi hồ đuôi. Thế là hỏi lạc đề luôn.

Còn Lâm Tư Nguyệt thì khi nghe La Đông Phong hỏi thì hơi ngạc nhiên vì cậu ta chưa bao giờ tò mò về chuyện của cô. Thế mà bây giờ... Lâm Tư Nguyệt cười một cái khiến cô càng rạng rỡ hơn dưới ánh ban mai rồi nói:

- Khi nào tôi thắng đã!

Hà! Cô ấy nói thế...chẳng lẽ...!

Vụt! Mọi trong thoáng chốc mà cái bụi đã bay mịt mù. Đã thi rồi sao? La Đông Phong chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Tiểu Nguyệt Nhi vọt lên dẫn đầu rồi. Không ngờ hôm nay lại thi ở đây. Địa hình ở đây gồ gề, không bằng phẳng như trên đường quốc lộ. Xem chừng cuộc thi này sẽ hay lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bóng đen bí ẩn

-Đội đã! Cô ăn gian!

Tiếng của La Đông Phong vừa to vừa tức giận. Giận nhẹ thôi vì cậu bị Tiểu Nguyệt Nhi qua mặt. Cậu không giận Tiểu Nguyệt Nhi vì cô ấy đã cho cậu biết thế nào là tốc độ thực sự của cậu. Cô ấy cách cậu quá xa rồi, bây giờ nếu cậu có thể thắng được Tiểu Nguyệt Nhi có nghĩa là tốc độ của cậu đã vượt xa Tiểu Nguyệt Nhi.

Con đường đầy đất đá, lại còn ngoằn ngoèo nữa, không biết cả 2 có đi được không? Vì từ trước đến giờ 2 người chỉ thi ngoài quốc lộ thôi. Đây là con đường đầu tiên mà họ thi đấu không phải là đường quốc lộ.

5m...

Đúng 5m. Tiểu Nguyệt Nhi cách La Đông Phong chừng 5m. Xa thế! Sao cậu vọt lên được. Nhưng La Đông Phong không hề lo lắng một chút nào. Cậu tin rằng, cậu sẽ thắng Tiểu Nguyệt Nhi. Chắc chắn luôn.

- Đợi đấy Tiểu Nguyệt Nhi. Tôi sẽ thắng cô. Và cô sẽ phải trả lời cho tôi biết hết tất cả nội dung của bức thư.

La Đông Phong cười khích một mình. Không hẳn là một mình vì có cả Lục Vũ Bình nghe thấy nữa. Lúc nào La Đông Phong chẳng đeo cái micro mini ấy. Bên kia micro, Lục Vũ Bình cầm chiếc Ipad mà cũng sợ sồn da ộc với câu nói của La Đông Phong, cậu cùng Hà Tô Diệp đứng ngay ở vị trí xuất phát. Và nơi xuất phát cũng là đích luôn. Bởi vì con đường mà 2 người ấy thi nối thành một vòng tròn. Thế nên chạy thế nào cũng sẽ quay trở lại điểm xuất phát.

Còn La Đông Phong và Lâm Tư Nguyệt...

Lâm Tư Nguyệt vẫn cách xa La Đông Phong 5m. Xem ra tốc độ của cô ấy cũng nâng cao lên rất nhiều rồi.

- Con nhóc này! Giỏi đấy!

La Đông Phong cười nhếch mép rồi tăng tốc. Giờ mới là tốc độ thực sự của La Đông Phong. Cậu phóng như bay về phía trước. Bỗng nhiên, một bóng đen lướt qua La Đông Phong. Vì đã đi sâu vào trong rừng rồi nên ở đây có nhiều cây lùm. Không phải La Đông Phong nhìn nhầm đâu chứ. Cái bóng đen ấy đang lướt trên những ngọn cây. Là người hay khi vậy?

Cái bóng đen ấy không phải nhắm vào La Đông Phong mà là nhắm về người phía trước cậu, Lâm Tư Nguyệt. Hẳn dùng cung tên, thời đại nào rồi mà còn dùng cung chứ! Tiểu Nguyệt Nhi đang gặp nguy hiểm!

- Tiểu Nguyệt Nhi! Cần thận!

La Đông Phong phóng hết tốc lực về phía Tiểu Nguyệt Nhi. Tốc độ của cậu lại cao hơn rồi. Lục Vũ Bình nhìn vào màn hình Ipad mà không tin nổi mắt mình. Chỉ mới mấy ngày mà cậu ta đã tăng lên thêm 6km/h. Sao ghê thế không biết! Hay là do cậu ta lo lắng cho Tiểu Nguyệt Nhi nên mới có tốc độ này. Có lẽ vậy.

Tiểu Nguyệt Nhi nghe thấy tiếng hét của La Đông Phong thì quay lại. Cô vừa quay lại thì La Đông Phong đã bất ngờ lao vào cô, còn mũi tên thì vẫn đang nhắm thẳng vào Tiểu Nguyệt Nhi.

La Đông Phong đẩy cô ra chỗ khác. Còn cậu, nạn nhân của cung tên. Mũi tên nhắm thẳng vào cánh tay trái của La Đông Phong. Cái cảm giác đau đớn vì mũi tên và cả cái cảm giác bị tê liệt của thuốc độc khiến cậu không tài nào chịu được, nằm xuống đất. Còn cái bóng đen ấy, tức tối vì không bắt được con mồi, hẳn chạy biến. Tuy đã chạy nhưng La Đông Phong vẫn nhìn thấy được. Mờ mờ nhưng cậu thấy được mái tóc buộc cao dài phất phơ với cung tên đeo sau lưng của cái bóng đen ấy. Con gái sao? Mắt cậu mờ dần rồi nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiểu thư đồng đẳng

Cái bóng đen đó rốt cuộc là ai? Tại sao lại nhắm vào Tiểu Nguyệt Nhi?

La Đông Phong bất ngờ bật dậy khỏi giường. Là phòng cậu mà! Sao cậu lại ở đây? Lúc này cậu ở trong rừng cơ mà. Chẳng lẽ...

- Anh Phong! Anh tỉnh rồi hả?

Lục Vũ Bình chạy vào phòng. Mặt nó thở phào nhẹ nhõm vì cậu không sao. Nhưng nhìn khuỷu tay trái của La Đông Phong thì mặt lại quay trở lại khuôn mặt lo âu.

Cánh tay của cậu đã được cuốn băng gọn gàng. Là ai làm vậy?

- Chị ấy cũng giỏi đấy chứ! Băng cho anh như người chuyên nghiệp vậy.

Chị ấy! Lê nào là Lâm Tư Nguyệt.

- Xem ra cô ta cũng khéo tay đấy chứ.

La Đông Phong tự khen Tiểu Nguyệt Nhi. Mà đúng thật là cô ấy giỏi thật, đây là lần đầu tiên cô băng bó cho người khác, cả cô cũng vậy, cô chưa bao giờ tự băng bó cho mình.

- Nhắc mới nhớ, Tiểu Nguyệt Nhi đâu rồi?

- Chị ấy về rồi. Nhìn bộ dạng hốt hải lắm.

Về rồi sao? Sớm vậy. Cậu còn chưa kịp cảm ơn nữa.

Cũng phải cảm ơn micro mini ấy nữa. Nhờ nó mà Lục Vũ Bình có thể tìm thấy La Đông Phong nhanh hơn. Nhờ thiết bị định vị GPS đã được cài đặt sẵn trong máy.

Lục Vũ Bình bỗng nhớ đến cái gì đó.

- Thực ra cách chỗ anh bị bóng đen tấn công không xa, em còn thấy một người nữa.

Một người nữa! Mắt La Đông Phong sáng lên. Lê nào người đó là bóng đen đã bắn trúng "cục nợ" của cậu. Nếu đúng là hắn thì cậu phải hỏi cho ra lẽ. Cậu cũng đã nhìn thấy mặt của hắn rồi, nên chỉ cần nhìn qua là có thể biết được đó là hắn hay không.

Người đó nằm ở phòng bên kia. Vốn là một phòng trống bỏ hoang. Đến cả La Đông Phong cũng không biết đó là phòng gì, của ai. Tuy bỏ hoang nhưng ngày nào cũng được lau chùi sạch sẽ.

La Đông Phong hít hải mặc áo Jacket vào rồi chạy sang phòng bên kia. Đúng là có người đang nằm trên giường. Là một cô bé. Nhìn khuôn mặt chắc cũng trạc tuổi Lục Vũ Bình.

Mặt con bé đỏ bừng. Thở dốc liên hồi. Không biết nó đã làm gì để ra nông nỗi này. Tiến lại gần giường. Mặt con bé càng hiện rõ. Khuôn mặt này, đúng là giống hệt khuôn mặt của bóng đen đó.

Mắt con bé mở từ từ. Nhìn thấy 2 bóng người đang chăm chú nhìn mình, con bé vừa tức giận vừa ngồi bật dậy. Ngồi nhanh quá nên La Đông Phong và Lục Vũ Bình không kịp phản ứng. Thế là một đầu cốc 2 đầu.

Con bé ôm lấy đầu của mình, xuyt xoa như thể đau lắm. La Đông Phong và Lục Vũ Bình cũng đau không kém. La Đông Phong giận sôi máu. Đã làm tay trái bị thương rồi, giờ lại còn làm cho trán cậu u một cục. Không giận mới lạ đó.

- Con ranh! Đã làm hại người ta mà không có tiếng xin lỗi à? Lại còn được cứu cho một mạng nữa đấy!

Nghe La Đông Phong nói mà con bé vẫn thản nhiên như không biết gì. Rồi cười tủm tỉm rồi nói:

- Hoá ra anh là người đã cứu cô ta. Đúng là anh hùng cứu mỹ nhân mà. Việc anh bị thương là do anh mà ra mà. Đầu có liên quan đến tôi.

Con bé nói mà như bà chị không bằng. Càng nghe La Đông Phong càng sôi máu. Chỉ vào con bé rồi nói với Lục Vũ Bình:

- Đã thế sao còn cứu nó chứ!

- Bớt giận chút đi mà anh!

Lục Vũ Bình sợ muốn nổi cả da gà. Đúng là lúc tức giận là không ai có thể làm La Đông Phong kiềm chế lại được ngoài Tiểu Nguyệt Nhi.

- Nè, bạn tên là gì

Lục Vũ Bình chuyển đề tài. Cậu chỉ muốn làm cách nào đó để La Đông Phong nguôi giận thôi. Rốt cuộc Tiểu Nguyệt Nhi đã làm cách nào vậy

- Tôi là Phương Vũ Đình. 17 tuổi. Tiểu thư của tập đoàn Long Dương.

- 1...17!

Lục Vũ Bình như muốn rớt cả hàm. Sao lại là 17 cơ chứ. Cùng tuổi rồi. Lại còn là tiểu thư nữa chứ. Cô nàng tiểu thư đồng đánh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cuộc chiến sắc đẹp

Không thể tin được! Nhỏ con thế kia mà đã 17 tuổi rồi sao?

Vội lại, tại sao con bé lại muốn bắn Lâm Tư Nguyệt? Còn chưa kịp hỏi thì bỗng nhiên con bé nhảy xuống giường, vội vã chạy đi đâu đó. Nó điên rồi à? Nó vẫn còn mệt đấy!

Vũ Đình vừa chạy đến cánh cửa, chuẩn bị mở thì bỗng nhiên nó quỵ xuống trước cửa. Thở hồng hộc như không ra hơi. Đúng là bị bệnh nặng quá rồi mà. Thế mà vẫn còn cử động mạnh nữa chứ. Mà rốt cuộc nó định đi đâu? Rồi tại sao nó lại thành ra thế này.

- Vũ Đình, cậu không sao chứ?

Lục Vũ Bình chạy ngay đến chỗ Phương Vũ Đình. Chỉ mới làm quen được cách đây mấy giây mà đã xưng hô thân mật thế này rồi. Mặt con bé lại đỏ ửng, còn đỏ hơn khi nãy, người lại nóng như lửa đốt. Khiến Lục Vũ Bình chỉ đỡ con bé thôi mà cũng nóng cả bàn tay.

- Rốt cuộc tại sao lại thành ra thế này?

La Đông Phong khoanh hai tay lại, hỏi con bé. Chỉ hỏi thôi mà cũng chạm đúng tim đen của nó. Nó nghe câu hỏi thì lập tức quay mặt đi.

- Phạt tổ oi! Giúp con thoát khỏi đây đi!

Con bé chấp hai tay lại, xem ra nó rất muốn ra khỏi đây lắm rồi. Nhưng La Đông Phong chẳng thèm quan tâm, cậu chỉ quan tâm đến câu hỏi mà cậu đã hỏi: Tại sao lại thành ra thế này? Lay trời, lay phật! Dù cho Phương Vũ Đình là Lục Vũ Bình hay Lâm Tư Nguyệt mà rơi vào hoàn cảnh này thì chỉ có nước mất mạng mà thôi. Sát khí trong người La Đông Phong cháy rùng rục, con mắt như đỏ ngầu, mắt lóe lửa. Mẹ ơi! Thần chết đưa con xuống địa ngục hay sao!?

Vũ Đình nhìn La Đông Phong mà muốn sồn tóc gáy, lúc này còn hung hăng lắm mà, sao bây giờ co rúm lại thế kia? Nó thu người vào phía góc tường, mắt như muốn chảy nước mắt. Xem ra nó sợ quá rồi, La Đông Phong! Đừng dọa nó nữa mà! Làm ơn!

- Tại đây là lần đầu tiên tôi treo cây thoi!

Nó hét lên như sấm nổ! Màng nhĩ ơi! Mày đi rồi sao?

La Đông Phong và Lục Vũ Bình ngẩn người ra. Đây là lí do sao? Cả hai đứng là không thể tin nổi tai mình mà.

Nhưng nhìn lại con bé, đúng là hai tay của nó có đầy vết thương nhẹ, lại là vết bị thứ gì đó đâm phải. Chắc là nó nói đúng rồi! Những vết thương kia chắc là do những cành cây mọc dài đâm phải.

- Em không giỏi chịu lạnh nên trên ấy lạnh lắm!

Ra là thế! Thật là! Nếu vậy sao không nói sớm ngay từ đầu, phải để La Đông Phong bốc hỏa mất mấy chục phút mới nói. Mà hình như con bé cũng đỡ khỏe hơn nhiều rồi! Mặt tươi tỉnh thế kia mà. Khoan! Tươi tỉnh là sao? Sao bỗng nhiên thấy thứ gì đó bất thường.

Mắt La Đông Phong bỗng nhiên tròn như mắt cá. Cái gì ở trước mặt cậu đây. Đây là Lục Vũ Bình sao? Mặt cậu ta đỏ ửng khi thấy Phương Vũ Đình cười. Phương Vũ Đình trở nên vui vẻ như bình thường. Chắc nó không còn thấy La Đông Phong đáng sợ nữa. Còn Lục Vũ Bình thì...

- Cậu ấy đẹp thật! Còn đẹp hơn chị Hà Tô Diệp nữa!

Ặc! Lục Vũ Bình! Cậu có còn là Lục Vũ Bình nữa không đấy?

La Đông Phong ôm mặt mà lắc đầu. Cậu cũng cạn lời với Lục Vũ Bình rồi. Mắt Vũ Bình có bị vấn đề không đấy? Con nhóc kia mà đẹp sao!

- Đẹp gì chứ! So với Tiểu Nguyệt Nhi thì nó còn thua xa.

La Đông Phong nói một cái rõ to. Sao lại cho Tiểu Nguyệt Nhi vào rồi. Còn Lục Vũ Bình thì ngẩn người với La Đông Phong. Chắc đây là lần đầu tiên La Đông Phong khen Tiểu Nguyệt Nhi đấy. Nhìn kĩ thì Vũ Đình cũng đẹp nghiêng nước nghiêng thành đấy chứ, chẳng khác gì công chúa giá lâm. Thế mà La Đông Phong vẫn chê mới đầu chứ. Chạm ngay đúng cục tự ái của nó mất rồi. Về việc nói chuyện với nó mấy phút trước thì thế nào cũng đoán được ngay, ngay bây giờ, khi cục tự ái của nó đã lên đến đỉnh điểm thì...màng nhĩ sẽ không cánh mà bay.

- Anh nói cái gì hà? Cái tên Tiểu Nguyệt Nhi đó thì là gì so với tôi chứ! Nói cho anh biết, tôi là người đẹp nhất Long Dương đó! So với cô ta thì tôi còn đẹp hơn hẳn!

Hic! Tai của La Đông Phong! Nó bay đi mất rồi!

- Nhóc tự tin quá ha! Đã thấy mặt Tiểu Nguyệt Nhi chưa mà đã xông xáo

Ôi! Hai người này! Chuyện gì cũng để sau đi. Đừng làm tội nghiệp Lục Vũ Bình này chứ.

Đúng lúc đó, cánh cửa bỗng nhiên mở ra. Đúng lúc đó, La Đông Phong nói một câu rõ to." Tiểu Nguyệt Nhi còn đẹp hơn em gấp trăm lần." thì lập tức cô ấy xuất hiện sau cánh cửa.

-Tôi?

Tiểu Nguyệt Nhi hỏi một cách khó hiểu. Tại sao cô lại rơi vào tình thế này chứ? Cô là người ngoài cuộc mà.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mục tiêu của Tiểu Nguyệt Nhi : La Đông Phong

Cái gì đang xảy ra ở đây vậy? Sao cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng phải vướng vào vụ này? Tội nghiệp Lâm Tư Nguyệt, biết thế cô đừng đến cho rồi.

- Tiểu...Tiểu Nguyệt Nhi!

La Đông Phong nhìn thấy cô như người nhìn thấy ma. Mà quả thật, cô giống hệt như ma ấy. Đi mà không hề nghe một tiếng động.

Trên tay Tiểu Nguyệt Nhi còn cầm thứ gì đó. Mặt cô hậm hực, phụng hai má lại, tuy nhìn giận thế kia nhưng cũng đáng yêu ra phết.

- Cầm lấy mà ăn! Tôi về.

Cô đập ngay cái bao ấy vào mặt La Đông Phong. Giận rồi sao? Bắt đầu khó cho La Đông Phong rồi đây. Bà chị này mà giận thì biết đến bao giờ chị mới hạ hỏa.

- Từ từ đã! Đợi tôi với! Bớt giận đi mà!

La Đông Phong bị cái bao ấy đập vào mặt cái đau điếng. Nhưng đau hơn là bị bà chị này giận đây này. Chị mà giận thì biết đến bao giờ em mới được tập lướt ván tiếp đây? Không hiểu vì việc gì mà cô ấy giận ghê thế nhỉ, chỉ là...khen cô ấy xinh thôi mà. Chắc cô ấy không nghe nên nghĩ nhầm thôi.

Nhưng ngược lại, Tiểu Nguyệt Nhi đã nghe hết đầu đuôi mọi chuyện, nói đúng hơn là từ đầu đến cuối. Từ lúc La Đông Phong và Lục Vũ Bình vào phòng con bé cơ. Thế là nghe hết rồi còn gì, còn gì để giấu nữa.

Chỉ thế thôi mà cũng làm cô bức bối mà bỏ đi. Nhưng khi ra ngoài cửa, đóng cửa lại, cô lại nở nụ cười chết người. Một nụ cười vui sướng. Không ngờ La Đông Phong lại khen cô đẹp, còn hơn cả "tiên nữ giáng trần" bên trong kia. Nhớ lại trước đây, mỗi khi cô diện bộ đồ mới, hay make-up lại khuôn mặt,...thì người đầu tiên mà cô muốn xem ý kiến là La Đông Phong. Thế mà lúc nào cậu ta cũng chỉ có câu: "Không hợp."

- Tiểu Nguyệt Nhi!

Tiếng gọi của La Đông Phong vang lên đúng lúc cánh cửa mở ra. Vì quá bất ngờ mà cô đã trở thành thành viên trong trò chơi trốn tìm ngày xưa rồi. Cô bị cánh cửa che lấp nên La Đông Phong cứ tưởng cô đi mất rồi. La Đông Phong ơi là La Đông Phong! Mọi lần cậu nháy bèn lăm mà, sao bây giờ giác quan thứ 6 của cậu lại không có hiệu nghiệm nữa vậy?

- Con nhóc này! Đi đâu mất rồi!

Con...Con nhóc! Hấn dám gọi Tiểu Nguyệt Nhi là con nhóc sao? Giá như bây giờ cô có thể ra mặt, cô đã cho tên La Đông Phong khốn nạn ấy một bài học. Nhưng bây giờ thì chưa được, đã lỡ phóng lao rồi thì phải theo đao. Cô trốn La Đông Phong thì phải trốn đến phút cuối chứ. Ông trời ơi! Ông thật bất công.

Thêm tiếng bước chân nữa chạy ra. Là Lục Vũ Bình, đến cả nó cũng chạy theo La Đông Phong. Vậy, Phương Vũ Đình phải làm sao? Hai người kia chạy biến đi đâu mất rồi? Chẳng lẽ họ đi tìm cô sao?

- Biết ngay chị ở đây mà!

Một giọng nói trong trẻo, nhưng hơi trẻ con cất lên đằng sau Lâm Tư Nguyệt. Mẹ ơi! Ma hả?

- Phương...Phương Vũ Đình! Em làm gì ở đó vậy?

Cô quay lại phía sau. Trước mắt cô là một con bé đang treo ngược trên trần nhà như dơi. Cái chân của nó móc lên chiếc xà ngang gắn bên cạnh. Phải gọi là độ dẻo dai của nó không ai bằng.

Sao con bé ra đây được, Tiểu Nguyệt Nhi có thấy nó ra khỏi cửa đâu? Chẳng lẽ là đi xuyên tường! Chắc không đâu.

- Xem ra anh La Đông Phong đó cũng đáng để chị quan tâm đấy chứ!

Con bé lộn ba vòng trên không rồi đáp xuống như không. Nó cất lên một câu mà khiến cho Lâm Tư Nguyệt phải đỏ mặt như trái cà chua đỏ mọng. Chạm trúng tim đen của Tiểu Nguyệt Nhi rồi. Chẳng lẽ cô...thích La Đông Phong sao? Vậy còn Thạch Sơn thì phải tính sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kí ức 10 năm trước

Trong lúc 2 cô nàng kia còn đang nói chuyện bao đồng trong nhà thì La Đông Phong và Lục Vũ Bình đã chạy biến đi đâu mất tăm. Không biết họ còn dư sức để chạy đến đâu đây?

- Hộc! Hộc!... Con nhỏ đó...biến đi đâu mất rồi?

La Đông Phong thờ hồn hèn không ra hơi. Cậu dựa vào bức tường của một ngõ nhỏ. Nếu tính đúng thì cậu đã chạy 3km không nghỉ. Sức bền cũng

được đẩy chứ.

- Anh thật là! Sao không dùng ván trượt chứ?

Lục Vũ Bình lướt tấm ván trượt đi về phía La Đông Phong. Đương nhiên là cậu biết lướt ván rồi. Nhưng tốc độ thì vẫn kém xa La Đông Phong. Mà, hôm nay La Đông Phong sao thế nhỉ? Giác quan thứ 6 tụt hẳn, có ván trượt thì lại không trượt. Hôm nay đầu óc La Đông Phong đang ở trên trời hay sao?

Màn hình Ipad của Lục Vũ Bình lại phát sáng. Không biết có chuyện gì đây? Lâu lắm rồi không ai gửi tin cho cậu từ khi La chủ tịch gửi đến vòng cổ đó, kể cả Hà Tô Diệp. Cứ ngỡ là Hà Tô Diệp, mắt Lục Vũ Bình sáng lên như mắt điều hâu. Hà Tô Diệp đối với Lục Vũ Bình ghê gớm vậy sao. Cứ tưởng vì Phương Vũ Đình mà quên mất Hà Tô Diệp rồi. Sao có thể được chứ! Với kinh nghiệm sống với Lục Vũ Bình gần 17 năm, La Đông Phong có thể chắc chắn rằng, Lục Vũ Bình là một kẻ si tình không biết mệt.

Nhưng mắt của Lục Vũ Bình lại xịu xuống. Chắc chắn là không phải Hà Tô Diệp rồi. Trong màn hình Ipad, một anh chàng trông có vẻ thư sinh xuất hiện trên màn hình. Lại là video call à.

- Lục Vũ Bình! Tôi đã kiểm tra được phần nào rồi!

- Anh Cao Minh! Lâu rồi không gặp!

Cao Minh hơn Lục Vũ Bình 5 tuổi. Hiện là sinh viên của khoa y dược. Anh ta và Lục Vũ Bình kết nghĩa anh em từ rất lâu rồi, hơn mấy chục năm trước cơ. Anh ta gọi là có mục đích hẳn hoi đấy. Và mục đích này lại không thể nói chỉ trong một câu được.

- Thế độc dược trong tay trái của anh Phong là gì vậy?

Biết ngay mà! Đã gọi thì thế nào cũng có lý do. Và lý do là đây. Lục Vũ Bình vẫn còn thắc mắc một điều, rằng không biết từ bao giờ, thuốc độc ấy đã ngấm vào tay trái của La Đông Phong và vẫn không biết rằng loại độc đó là loại độc gì. Hỏi Cao Minh là sáng suốt nhất. Tại sao? Vì Cao Minh là sinh viên của ngành y dược, chuyên nghiên cứu các loại thuốc mà, thế nên chắc là các loại thuốc độc anh cũng đã từng nghiên cứu rồi.

- Thực ra thì anh không biết chắc lắm. Bởi thuốc độc trong tay của La Đông Phong anh chưa hề nghe qua. Với lại, anh nghĩ loài thuốc đó xuất hiện 10 năm trước, khi La Đông Phong nằm viện ấy. Còn loại thuốc ấy thì anh sẽ cố gắng tìm sau.

Nói rồi màn hình tắt phụt. Gì vậy, nói một câu dài đằng đằng rồi cúp máy luôn không cho ai phản ứng thế này là sao? Anh ta đúng là vẫn lạnh lùng như xưa.

10 năm trước à? Lâu thế rồi ai còn nhớ nổi chứ, với lại lúc đó cả La Đông Phong và Lục Vũ Bình đều còn rất nhỏ, sao mà nhớ được.

Cả hai đang cố rặn óc để nghĩ cho ra 10 năm trước đã xảy ra sự kiện gì, mà La Đông Phong cũng phải nằm viện nữa chứ. Cả hai không hề ngờ rằng, mọi hành động, những lời nói của cả La Đông Phong và Lục Vũ Bình lẫn Cao Minh đều đã bị người núp ở bức tường phía sau nghe hết. Không ai khác ngoài Phương Vũ Đình. Nó nghe lén La Đông Phong và Lục Vũ Bình làm gì cơ chứ? Đúng là mọi hành động của nó đều khiến mọi người phải dè chừng. Còn nữa, nó đi rồi thì Tiểu Nguyệt Nhi ở đâu?

Tiểu Nguyệt Nhi chạy nhanh như điện xẹt về phòng của mình. Cánh cửa được mở ra như chưa bao giờ được mở, cánh tay cô như một cây búa làm cánh cửa gần như tan tành. Cô xắn tay áo lên, vẫn đang là mùa đông nên lạnh khiếp. Chỉ vừa mới xắn lên một chút thôi mà đã lạnh cóng rồi. Thế rồi...

3 phút...

3 phút đối với căn phòng như là một ngày dài đằng đẵng để Tiểu Nguyệt Nhi hành hạ. Bình thường, phòng cô gọn gàng, ngăn nắp lắm, không lộn xộn, bừa bãi như phòng của ai kia kia. Thế mà bây giờ, nó như một bãi chiến trường, không! Còn hơn cả một bãi chiến trường nữa. Cô lục tung hết cả căn phòng để tìm cho ra những chiếc USB của cô. Cô vẫn còn nhớ những lời mà ba tên đồ con trong CROWN SHOP nói với cô. Rốt cuộc, chiếc USB đó có giá trị gì mà bọn chúng lại muốn chiếm đoạt quá vậy?

Bây giờ trong tay cô có đến 7 chiếc USB. Sao mà nhiều thế không biết! Lục từng cái một chắc đến sáng mai vẫn chưa xong. Nhưng đành chịu thôi, đã làm rồi thì phải làm cho trót. Cô mở chiếc laptop màu hồng của cô ra. Chiếc laptop mà cô yêu quý nhất, bởi đó là món quà mà La Đông Phong đã tặng cô nhân dịp cô đậu thủ khoa trường đại học.

Chiếc USB thứ nhất, rồi đến cái thứ 2,...

Chỉ mới 2 cái thôi mà đã mất hơn 2 tiếng đồng hồ. USB nào cũng đầy dữ liệu như kiến. Tìm kiểu này chắc cô thành 4 mắt mất. Thôi! Nghỉ vậy!

Và, giờ quay trở về với La Đông Phong và Lục Vũ Bình...

- Trời ơi! Rốt cuộc 10 năm trước đã có chuyện gì vậy?

Cả 2 đồng thanh kêu lên. 10 năm trước giờ nhớ lại đúng là một gian lao, khó nhọc mà. Giờ chẳng còn một chút kí ức gì về 10 năm trước nữa cả. Ồi cái đầu! Mày có cho kí ức ra ngoài không hả?

- Khoan! 10 năm trước... Vào bệnh viện... Em nhớ rồi!

Lục Vũ Bình hét toáng lên như trẻ được mẹ cho quà. Công sức suy nghĩ lúc này đến giờ đúng là được báo đáp mà. Một hình ảnh mờ mờ xuất hiện trong đầu của Lục Vũ Bình. Cái tai nạn đáng khiếp nhất của La Đông Phong lúc chỉ mới 10 tuổi, sao mà quên được.

- Anh nhớ không! Lúc La phu nhân đòi li dị với chủ tịch ấy!

- Li dị! A!

Mắt La Đông Phong sáng lên. Hóa ra là lúc đó sao. Thế mà bây giờ mới nhớ. Nhưng...mắt cậu lại xịu xuống. Nói thật thì cậu không muốn nhớ đến ngày đó chút nào. Không phải vì cha mẹ cậu li dị mà là do cậu đã gặp một sự cố không hề nhẹ với cô bạn 9 tuổi: Lâm Tư Nguyệt. Một sự cố mà cả 2 chẳng bao giờ muốn nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Câu chuyện 10 năm trước (p.1)

10 năm trước...

Nhìn lại khung cảnh 10 năm trước mà cứ ngỡ như đó là một nơi khác vậy. Cái khung cảnh ngày xưa, khi mà La Đông Phong vẫn còn là một cậu nhóc 10 tuổi, cái thành phố rộng lớn ấy biến đâu mất tăm. Thay vào đó là một khu đô thị nhỏ xíu.

Tuy cảnh sắc thay đổi nhanh như chớp như vậy thế nhưng, hai cái tập đoàn Dung Viên và Lâm Tinh lúc nào cũng như oan gia ngõ hẹp đã xuất hiện từ cái thời xa lắc xa lơ.

Nói đến 2 tập đoàn thì nhớ đến cái gì đầu tiên nhỉ? Đương nhiên là hai đối thủ mà cạnh tranh về tốc độ cả ngày lẫn đêm đều không biết mệt - La Đông Phong 10 tuổi và thiên kim tiểu thư Lâm Tư Nguyệt 9 tuổi.

Một buổi sáng trong lành. Tiếng chim kêu riu rít trên các cành cây. Thêm vào đó là làn khói bụi trắng bay mịt mù hòa lẫn vào cái khung cảnh đẹp đẽ, nên thơ ấy của một buổi sáng đẹp trời. Hưng thủ không ai khác ngoài La Đông Phong và Lâm Tư Nguyệt.

Ê thật! Hóa ra hai người này đã là đối thủ từ khi còn học tiểu học rồi. Còn sau đó, xa hơn nữa, cách 2 đối thủ kia gần 1 km, một bóng dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt đầy vẻ thư sinh chạy theo đằng sau, thở hổn hển không ra hơi. Là Lục Vũ Bình. Lục Vũ Bình sống với La Đông Phong từ khi cả 2 vẫn còn là học sinh lớp lá, lớp mầm. 2 người kia vui vẻ quá nhỉ! Chẳng lo cho cái thân tội nghiệp của Lục Vũ Bình đang uể oải chạy đằng sau này.

Trên con đường ấy, một "thiên thần" hiện ra trong bộ đồng phục của trường. Lâm Tư Nguyệt như một vị tiểu thư đài các nào đó đến chơi. Trong bộ váy kẻ sọc caro màu đen trắng, chiếc áo sơ mi màu trắng và chiếc áo khoác màu xanh bên ngoài. Không thể thiếu chiếc cà vạt đang bay về phía sau, phát phơ trước gió vì cô quá nhanh. Mái tóc nâu xen chút đen, ngắn ngang vai bay trong gió.

Chiếc giày patin của cô vẫn giống như 10 năm sau, vẫn là công việc đuổi sát nút La Đông Phong.

La Đông Phong thì hết như một vị công tử từ một vùng đất xa xôi mới tới đây vậy. Cũng là chạy đua trong bộ đồ đồng phục của nhà trường nhưng sao đẹp đến thế. Chiếc quần đùi hơn đầu gối một tí, cũng là kẻ sọc caro trắng đen. Áo sơ mi trắng và chiếc áo khoác màu xanh mà cậu không cài cúc ở ngoài. Khác với bộ đồng phục của nữ, áo khoác của nữ có dây đủ khuy từ trên xuống dưới. Nhưng với áo của nam thì chỉ có duy nhất một chiếc khuy ở chính giữa. Thế nên khi La Đông Phong đang chạy đua, cậu không bao giờ cài khuy. Vì vậy nên chiếc áo luôn bay về phía sau, nhìn dáng người trông như thể một tay đua chuyên nghiệp.

Cũng chỉ vì lúc nào cả hai cũng đi học quá muộn nên bắt buộc dĩ mới phải dùng ván trượt và patin. Nhưng cũng là lúc thích hợp để họ có thể đua tốc độ. Đến nơi chỉ cần nói rằng: "Tụi cháu vì đi học muộn nên mới phải dùng ván trượt và giày patin" thế là ổn thỏa. Với lại, nhờ đi với tốc độ cao nên họ chỉ mất 1 phút để đến trường. Trong khi một người bình thường thì lại dành cả quãng thời gian đẹp đẽ của mình để đi tới trường. Như vậy, xem ra tốc độ của hai người này lúc nhỏ cũng ghê gớm không kém bây giờ.

Tuy nhanh thế nhưng lúc nào đến nơi cũng nghe thấy tiếng trống vang lên giòn dã. Như thế tức là, cả hai đều đi học trước lúc vào học những 1 phút. Xem ra đến cả tật xấu của hai người cũng trùng hợp 1 cách...quá đáng.

Tiểu Nguyệt Nhi thua La Đông Phong 1 tuổi nên cô học lớp 4, tầng 1. Còn La Đông Phong thì 10 tuổi, học lớp 5, phòng lại ở tầng hai.

- Mẹ kiếp! Sao cầu thang dài vậy?

La Đông Phong tức đến phát cáu rằng tại sao lớp của cậu lại xa đến như vậy. Còn Tiểu Nguyệt Nhi chỉ cần bước vài bước là tới lớp. Thế nên lúc nào trước khi vào học, cô đều giơ tay lên chào. Nhưng chỉ là một lời chúc: Chúc lên lớp tốt đẹp.

La Đông Phong đúng là xui tận mạng. Lớp ở tầng 2, lại còn ở dãy cuối cùng nữa chứ. Mong rằng cậu sẽ đến trước giáo viên. Nếu không thì...

Xoạch!

Tiếng cửa lớp mở ra. Kèm theo đó là tiếng thở hỗn hển không ra hơi của La Đông Phong. Sao lúc nào cũng đến trường cùng nhau nhưng cậu lúc nào cũng là người vào lớp cuối cùng nhỉ? Cả Lục Vũ Bình. Người chạy chậm nhất hội cũng vào lớp trước cậu. Vì sao? Vì lớp của nó đối diện ngay cổng trường. Chạy một mạch là vào lớp liền. Ai như La Đông Phong. Đã phải "quay gót" một góc 90 độ rồi lại còn phải chạy lên cầu thang 42 bậc. Lại phải "quay gót" thêm lần nữa để chạy về cuối dãy hành lang. Cậu đứng là xui không ai bằng mà.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Câu chuyện 10 năm trước (p.2)

Xoạch!

Tiếng cửa lớp vang lên. Tiếp theo đó là tiếng thở hỗn hển của La Đông Phong. Lại ghê! Sức bền của cậu góm lắm mà! Với lại, cầu thang cao như thế và con đường dài thế thì đã có nhầm nhò gì so với La Đông Phong. Thế mà giờ lại thở hỗn hển như người không có sức sống.

- La Đông Phong! Lại đến muộn rồi!

Cô giáo đứng trên bục giảng ném cái nhìn sắc lạnh như dao găm vào La Đông Phong. Cô giận là điều đương nhiên. Bởi đây là lần thứ n+1 La Đông Phong đến lớp muộn.

Một người không hề sợ một bất kỳ ai (ngoại trừ bố cậu và Tiểu Nguyệt Nhi) như La Đông Phong cũng phải mặt xanh tái mét, chân tay run cầm cập ôm lấy cánh cửa ra vào, chờ cậu nói quen thuộc của cô:

- Vào văn phòng ngay!

Cậu nói quen thuộc của cô cất ngay lên ngay khi cậu bước vào lớp. Nói đúng hơn là cậu chỉ mới đứng ngoài cửa lớp. Khuôn mặt quen thuộc của cô vẫn chẳng hề thay đổi khi nhìn thấy La Đông Phong mở hơi mở kê khẽ nhai mở cửa lớp nghe cái "rầm". Đầu tiên là một nụ cười "ác ma" mà cô vẫn hay dùng. Sau đó là con mắt sắc lạnh như mắt điều hâu nhắm thẳng vào La Đông Phong, rồi một câu nói như sấm nổ vang lên. Mẹ ơi! Ngày nào La Đông Phong cũng phải gánh chịu hình phạt thế này sao. Bảo sao 10 năm sau tai cậu thịnh vậy(ủa! Sao cứ thấy có gì đó sai sai!), lại còn tỏ ra khuôn mặt bất cần đời khi một người quát mắng trước mặt cậu. Nhưng thực sự là chẳng có ai dám quát cậu nữa đâu. Bởi chỉ cần họ "phun" ra một câu nói độc địa nào thôi thì cậu cũng đã cho họ một cú như trời giáng vào mặt rồi. Bởi vậy nên từ lúc còn nhỏ, cậu đã là một tên côn đồ rồi. Nhưng côn đồ đến mức nào cũng thua Tiểu Nguyệt Nhi thôi. Bà chần đó! Có ai sánh vừa.

Thất tha! Thất thiếu!

La Đông Phong rảo bước những bước chân, đi chầm chầm về văn phòng kỷ luật. Hờ! Đường đi sao dài thế.

- Anh Phong!

Một giọng nói vang lên phía sau và một cú đập cái bốp vào phía sau lưng của La Đông Phong khiến suýt chút nữa cậu bị sặc nước miếng. Tiểu Nguyệt Nhi sao!

Sắc! Có ai tin đây là giọng nói của Tiểu Nguyệt Nhi không? "Anh Phong"? Hình như hơi bị trái ngược so với 10 năm sau luôn rồi.

- Hờ! Lại nữa sao?

La Đông Phong thờ dãi đi về phía trước. Cái gì đây? Cậu dám lơ đi Tiểu Nguyệt Nhi sao? Hôm nay cậu ăn phải gan hùm hả?

Đúng là bó tay với hai người này! Đã đi học muộn giống nhau rồi, giờ lại còn bị kỷ luật giống nhau nữa chứ! Còn gì để 2 người này giống nhau nữa không đây?

Còn Lục Vũ Bình! Thực ra đây là lần đầu tiên cậu đến muộn. Bình thường cậu đi học lúc trời vừa sáng kia kìa. Cậu lẳng lặng mà đi học, chẳng chịu thèm gọi người đang nằm thẳng cẳng trên giường - La Đông Phong. Thế nên, chỉ lúc nào nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Nguyệt Nhi, cậu mới bật dậy, chẳng chịu ăn sáng đi học luôn. Thế nên lúc nào hầu nữ của nhà La Đông Phong cũng đỡ phải nấu thêm một suất.

Lý do hôm nay Lục Vũ Bình đến muộn là vì hôm qua cậu phải thức trắng đêm để viết kịch bản cho buổi kịch mà trường đã giao nhiệm vụ cho cậu.

Ngoại việc là một vở kịch cho buổi lễ tổng kết cuối năm học, đây còn là vở kịch để trường đi thi đấu với các trường khác nhân lễ tổng kết này. Có nhà biên kịch tất nhiên là phải có đạo diễn chứ. Và xin thưa, đạo diễn chính là: Tiểu Nguyệt Nhi.

Cũng vì phải nhận vai trò là một đạo diễn, cô cũng đã phải thức trắng đêm không biết bao nhiêu đêm rồi để học về đạo diễn: Từ giọng nói đến cách ăn mặc,...

Thảo nào dạo này, La Đông Phong lại thấy Tiểu Nguyệt Nhi tuy hăng đi. Tốc độ cũng chậm hơn bình thường nữa.

- Anh Phong! Đợi em với!

Thấy La Đông Phong đi mà không chịu đợi mình, Tiểu Nguyệt Nhi đành phải hét to rồi chạy nhanh đến chỗ La Đông Phong.

Cũng vì thức đêm nhiều quá nên cô mất nhiều sức hăng. Sáng nay lại không kịp ăn sáng nữa nên đầu óc cô cứ choáng váng. Đã thế, sáng nay cô còn chạy đua nữa chứ. Cô mất quá nhiều calo rồi. Bởi vậy nên không hiểu sao, trước mắt cô bây giờ chỉ toàn là một màu đen.

- Cần thận!

La Đông Phong đỡ Tiểu Nguyệt Nhi nhanh chóng. Phản xạ nhanh thật.

Tiểu Nguyệt Nhi nằm trong tay của La Đông Phong khiến tay cậu tê cứng. Ghê thật! Con gái mà sao nặng vậy. (Ôi trời! Thế mà cứ tưởng là...)

La Đông Phong đưa Tiểu Nguyệt Nhi vào phòng kỷ luật. Phòng kỷ luật rộng thênh thang. Lại có bàn ghế ghép lại với nhau giống như một đoạn đường dài vậy. Đặt Tiểu Nguyệt Nhi ngồi vào ghế rồi. La Đông Phong ngồi xuống đất. Nặng ghê! Cậu thật sự hết hơi rồi!

- Ủa! Hai đứa lại bị phạt hả?

Ngồi trong phòng trực là cô Tiền Phương. Căn phòng kỷ luật này trước đây im ắng lắm, nhưng từ năm học này, căn phòng lại trở nên ồn ào nhờ La Đông Phong và Tiểu Nguyệt Nhi.

Tiểu Nguyệt Nhi nằm xuống bàn, ngủ thiếp. Thực ra ngủ từ lúc nãy rồi. Cô ngủ trên bàn mà dễ thương ghê gớm:

Khuôn mặt trái xoan trắng hồng bị mái tóc xõa xuống che đi một nửa. Con mắt nhắm nghiền. Hơi thở đều đều. Đôi môi hơi mỉm cười.

Ái chà! Chỉ là một chút đặc điểm đó thôi mà cũng làm La Đông Phong đỏ mặt rồi.

Cô Tiền Phương bước tới chỗ 2 người đang ngồi. Vuốt mái tóc suôn mượt của Tiểu Nguyệt Nhi:

- Chắc con bé mệt lắm!

Cô nói thế này, chắc hẳn cô đang có "âm mưu gì đó". Không hiểu sao La Đông Phong lại thấy lạnh sống lưng thế này.

Cô Tiền Phương đưa cho La Đông Phong một tập giấy trắng.

- La Đông Phong! Nhờ em viết giúp Tiểu Nguyệt Nhi luôn nha!

- Cái gì! Cô đùa à?

Theo luật của trường thì một học sinh vi phạm sẽ phải viết 100 tờ kiểm điểm. Giờ La Đông Phong lại phải viết giúp cho Tiểu Nguyệt Nhi nữa. Tổng cộng là 200 tờ. Thế này khác gì tra tấn cậu một cách gián tiếp đâu chứ.

Ánh mắt cậu liếc nhìn Tiểu Nguyệt Nhi. Đúng là cô xanh xao hơn bình thường thật. Lại còn thấy rõ quầng thâm đen trên mắt nữa chứ. La Đông Phong đành phải nhận thôi.

- Được ạ!

La Đông Phong nói mà thất vọng đến trần trề. Cậu tự nhủ: " Chẳng lẽ đối với nó, vở kịch sau này quan trọng lắm sao?"

- Thế nhé! Cô phải đi chỗ này một chút! Em canh phòng cho cô luôn nhé. Và...nhớ chăm sóc Tư Nguyệt đó! Khi nào con bé dậy thì cho nó uống thuốc trên bàn nhé! Thuốc sẽ giúp nó khỏe hơn đây! Vậy nhé! Cô đi đây!

- Từ...Từ từ đã! Cô ơi!

La Đông Phong chưa kịp gọi thì cô đã đi mất rồi. Cô ơi là cô! Sao cô lại để mặc 2 đứa trẻ trong phòng thế này? La Đông Phong nhìn Tiểu Nguyệt Nhi. Mặt lại đỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Câu chuyện 10 năm trước(p.3)

15 phút trôi qua...

Cặm cùi...Cặm cùi...

La Đông Phong bặt tăm mặt mũi, vùi đầu vào một tập giấy kiểm điểm. Sao cậu lại xui đến mức này cơ chứ! Chẳng lẽ cậu sinh ra đúng ngày hắc đạo sao trời?

- A! Mối quá! Sao cô Tiền Phương vẫn chưa về cơ chứ?

La Đông Phong ưỡn oải tựa vào ghế, hai tay thả lỏng, rũ xuống. Ngón tay cậu như mất hết cảm giác vì viết quá lâu. 15 phút trôi qua đối với cậu như vừa trải qua cả một thế kỷ. Chỉ mới viết xong 26 tờ, khi nào cậu mới được nghỉ đây?

Đang bận bịu thế kia thì vẫn có người ngủ say được. Tiểu Nguyệt Nhi ngủ vẫn chưa dậy nữa. "Con sâu ngủ" này còn tính ngủ đến bao giờ đây? Có mau mau dậy lấy hết "cục nợ" của ta đây không thì bảo?

- Ừm!

Tiểu Nguyệt Nhi bỗng nhiên ngóc đầu dậy. Mẹ ơi! La Đông Phong và Tiểu Nguyệt Nhi có thần giao cách cảm hả trời? Vừa bắt Tiểu Nguyệt Nhi dậy là nó dậy liền. Đến cả La Đông Phong cũng không khỏi ngạc nhiên mà ngã khỏi ghế, ngã xuống đất nghe cái "rầm".

Tiểu Nguyệt Nhi dụi dụi đôi mắt vẫn chưa mở hết. Nhìn La Đông Phong đang ngồi ôm hông trên sàn nhà, nở một nụ cười nhạt. Gì đây? Đang tính chế giễu cậu đây à?

- Anh đang làm gì vậy?

Nhìn những ngón tay tẩy đỏ của La Đông Phong, nụ cười trên môi của Tiểu Nguyệt Nhi tắt lịm. Lúc này cô có thấy ngón tay ấy đỏ đầu nhĩ? Chẳng lẽ...

Cô liếc mắt nhìn lên bàn. Một chồng giấy đặt ngay trước bàn của La Đông Phong. Tập giấy còn dày hơn lần trước. Vậy là, cô hiểu rồi. Vì cô ngủ nên La Đông Phong phải viết giúp luôn cho cô 100 tờ kiểm điểm. Viết 100 tờ đã là quá sức rồi, giờ lại phải viết thêm 100 tờ nữa, ai mà chịu nổi.

- Được rồi, giờ lo viết đi! Nhưng trước hết...

La Đông Phong vừa nói vừa đi rót cho cô một cốc nước. Rồi, đưa nó cho cô và thêm một thứ mà cô ghét cay ghét đắng: thuốc.

- Huhu! Không uống thuốc đâu! Thà chết còn hơn là uống thuốc đắng này!

Mắt Tiểu Nguyệt Nhi dãn dựa nước mắt từ lúc nào không biết. Thuốc đắng đến mức ấy sao?

- Đắng cũng phải uống!

Mắt La Đông Phong vẫn tỉnh như bơ. Khuôn mặt lạnh như băng của La Đông Phong khiến Tiểu Nguyệt Nhi sợ chết khiếp. Nó còn làm cô sợ hơn cả thuốc nữa. Thà uống thuốc còn hơn là dùng cả ngày tươi đẹp hôm nay để nghe La Đông Phong "ca" cả ngày.

Cầm cốc nước và viên thuốc, tay Tiểu Nguyệt Nhi run run, đôi mắt mọng nước, khóc sụt sịt trông đến thương. Thế mà người anh vô tâm kia lại chẳng quan tâm đến chút nào.

Một hơi uống sạch.

- Đắng quá!

Cô trức một hơi uống sạch nước và thuốc. Một vị đắng không thể đắng hơn được nữa hoà tan trong miệng cô. Sao mà đắng quá vậy!

Uống xong thì bỗng nhiên cô tỉnh táo hẳn ra. Trời đất không quay cuồng như lúc nãy nữa.

- Thế nào? Đờ hơn chưa?

La Đông Phong quay lại ngồi vào bàn. Vừa viết vừa hỏi.

- Đờ hơn nhiều rồi.

Tiểu Nguyệt Nhi cười tít mắt. Cô cứ ngỡ La Đông Phong đang quan tâm đến cô. Thế nhưng, sự thật thì thật phũ phàng:

La Đông Phong ném cho Tiểu Nguyệt Nhi một tập giấy kiểm điểm. Hoá ra cậu ta không phải lo cho Tiểu Nguyệt Nhi mà là hỏi thăm sức khoẻ để cậu trả hết "nợ" cho Tiểu Nguyệt Nhi. Hừ! Người đầu mà vô tâm thế!

Nhìn một tập giấy kiểm điểm hiện ra trước mắt. Đầu óc Tiểu Nguyệt Nhi quay cuồng. Toàn giấy là giấy! Sao nhiều giấy thế này?

- Nè! Đừng có giả vờ! Lo viết đi!

- Hi! Bị phát hiện rồi!

Ái chà! Tiểu Nguyệt Nhi đóng cũng giỏi đó chứ. Thật đáng để ghi danh vào lịch sử Gunies. Nghe La Đông Phong nói thế khiến cô mất hết cả hứng. Cảm chiếc bút trên tay, cô thờ dài ngao ngán:

- Anh đã viết được một nửa rồi thì viết giúp em luôn đi! Cầu xin anh đấy!

Tiểu Nguyệt Nhi chấp hai tay lại cầu xin La Đông Phong. Một khuôn mặt dễ thương thế kia, ai mà chịu nổi.

- Không! Lo viết đi!

Hoá ra vẫn có người không bị chiêu "nữ nhân kế" này hành hạ. Đó là La Đông Phong. Nhìn khuôn mặt đáng thương này của Tiểu Nguyệt Nhi mà mặt La Đông Phong vẫn tỉnh bơ như không vậy. Nếu là những đứa con trai khác chắc chắn họ đã bị "đổ rập" rồi. Thế mà cậu ta...

Tiểu Nguyệt Nhi ỉu xiu cầm cây bút lên. Ngao ngán thờ dài rồi viết từ từ.

- Tập trung viết đi! Lát nữa cho kem.

- Thật không?

La Đông Phong bất ngờ thốt ra một câu khiến Tiểu Nguyệt Nhi không thể tin vào tai mình. Mời ăn kem! Đây có đúng là La Đông Phong không dzậy. Bình thường cậu kệt tiền lắm mà! Đến 1 xu cũng không cho. Món kem mát lạnh ập đến ngay trong đầu Tiểu Nguyệt Nhi. Một tâm hồn ăn uống chẳng ai bằng. Vị đắng của thuốc bỗng nhiên bay đi hết, thay vào đó là một vị ngọt ngào và mát lạnh của cây kem.

- Được! Thế em sẽ ăn kem socola, vani, dâu,...

Nghe Tiểu Nguyệt Nhi nói mà La Đông Phong ngả sóng soài.

- Ăn thế để nhà tôi phá sản à!

Nghe La Đông Phong nói, Tiểu Nguyệt Nhi ỉu xiu. Tưởng quý hóa lắm cơ. Ai ngờ chỉ cho mỗi một cây kem. Dù thế nào thì cậu vẫn là một người kệt tiền. Nhà giàu thế mà vẫn kệt tiền. Chẳng ai khác ngoài La Đông Phong.

Buổi trưa, tiếng trống trường vang lên. Tan học rồi.

Giờ hai người này mới viết xong bản kiểm điểm. Viết 100 tờ đúng là một cực hình mà. Tay của hai người như mất hết cảm giác luôn vậy. Thế mà Tiểu Nguyệt Nhi vẫn vui vẻ được. Vui vẻ được là nhờ cây kem.

Viết đã mỏi lưng rồi, giờ lại phải vác thêm chiếc cặp trên vai. Đúng là một ngày tồi tệ mà. Cũng may là cả hai người có mang theo ván trượt và patin nên đỡ hơn phần nào.

Ván trượt của La Đông Phong có thể gấp lại được nên có thể đặt vừa vào trong cặp. Còn giày patin của Tiểu Nguyệt Nhi thì chỉ cần để trong tủ đựng đồ là ok.

Trên đường, từ đâu xuất hiện hai người rất chi là kỳ cục. Một người thì vừa trượt patin và nhảy tung tung như con chơi chơi, tay thì cầm cây kem ốc quế, vừa đi vừa ăn. Một người thì lướt ván trượt chậm rề rề như sên, giống hệt như một người không có sức sống, trên tay còn cầm những đồng xu lẻ, mắt ánh lên vẻ tiếc nuối.

Gần tới nhà La Đông Phong. Cậu bắt gặp ngay hai bóng người quen thuộc. Một người đàn ông cao to, lộ vẻ mặt nghiêm nghị. Còn người kia thì thấp hơn người này một chút. Rõ ràng đó là một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp. Mặc một bộ đầm dài màu đỏ đứng bên người đàn ông kia. Hai bóng người cực kỳ quen thuộc. Hình ảnh hai người kia từ từ xuất hiện trong đầu La Đông Phong. Đó...Đó là...

-Bố!

La Đông Phong hét lên. Hóa ra người đàn ông đó là bố của La Đông Phong. Vậy, người phụ nữ đó là...

- Mẹ! Mẹ về nước lúc nào vậy?

Biết ngay là mẹ của La Đông Phong mà. Cô đẹp như tiên giáng trần vậy. Đến cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng phải tròn xoe mắt, khen không tiếc lời. Không ngờ một người đàn ông lạnh lùng, đam mê công việc như La Mộ Ngôn - bố của La Đông Phong cũng tìm được một người phụ nữ xinh đẹp và tuyệt vời đến thế. Xem ra, mắt ông cũng không phải dạng vừa. Cô đi L.A từ rất lâu rồi, từ khi La Đông Phong vừa mới ra đời cơ. Chỉ vì căn bệnh viêm phổi quái ác của bà mà bà phải rời xa đứa con trai thân yêu mà mình vừa sinh ra. Nhưng không hẳn là cô bỏ rơi cậu con trai của cô. Ngày nào hai mẹ con chẳng mail cho nhau. Có khi lên đến 10 mail mỗi ngày

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của hai người. La Đông Phong bắt đầu cảm thấy lo lắng, cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng thấy có chuyện gì đó không ổn.

- La Đông Phong. Ta muốn hỏi một câu. Nếu bố mẹ li dị thì con sẽ đi theo ai?

- Hả?

Một câu hỏi như sét đánh xẹt ngang qua tai của La Đông Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Câu chuyện 10 năm trước (p.4)

Một không khí lạnh ngắt như tờ, im lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng lá xào xạc đang thi nhau rơi là tả bên đường. Rốt cuộc hai người có ý gì? Li dị sao?

- Bố...Mẹ...!

La Đông Phong run run người. Đúng là một câu hỏi xuyên thủng trái tim cậu. Cậu như một người mất hồn, đứng yên một chỗ, nhìn bố mẹ cậu như tượng. Tay cậu nắm chặt lại, run lên. Thấy rõ luôn các đường gân đang cuộn cuộn nổi lên trên cổ tay cậu. Đến cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng không thể hết ngạc nhiên trước tình huống này huống chi là La Đông Phong.

Một thứ gì đó xuyên qua não của Tiểu Nguyệt Nhi. Là gì nhỉ? Một ý nghĩ nhỏ nhoi hiện ra trong đầu của Tiểu Nguyệt Nhi

mà cô không tài nào lấy nó ra khỏi đầu được.

Đúng ngay lúc đó, La Đông Phong nắm chặt tay lại, hét lên một cái rõ to: "Con ghét hai người" rồi chạy biến.

Trời ơi! Ngốc ơi là ngốc! Không chịu chạy ngược, chạy xuôi lại chạy ngay ra giữa đường. Bộ cậu ta muốn hiến thân cho xe cộ hay sao?

Thấy La Đông Phong chạy ra đường. Đến cả bố mẹ cậu cũng bất ngờ đến mức như thể không thể ngờ rằng nó có thể xảy ra.

Giờ thì cái suy nghĩ nhỏ nhoi ấy đã ra khỏi đầu. Giờ thì Tiểu Nguyệt Nhi cũng đã hiểu hết mọi chuyện. Nhưng giờ cho dù có hét lên cho La Đông Phong hiểu cũng đã quá muộn. Thôi kệ, muộn hay không cũng phải hết. Thế là cô hét lên một tiếng rõ to:

- Anh Phong! Hai bác chỉ đùa thôi mà. Hôm nay là ngày Cá tháng tư đó! Anh có nhớ không vậy?

-Hả! Cá tháng tư!

La Đông Phong nghe thấy thì dừng lại. Trời ạ! Ngốc x 2. Sao hôm nay cậu ta ngốc thế nhở. Đứng lại ngay giữa đường cao tốc luôn. Đúng là hôm nay nào cậu có vấn đề thật rồi.

Đúng lúc đó. Đồng tử mắt của cả Tiểu Nguyệt Nhi và bố mẹ cậu thu hẹp lại. Mặt trắng bệch như tượng. Rồi Tiểu Nguyệt Nhi bất ngờ phóng nhanh ra phía cậu. Ở đằng sau, một chiếc xe tải to bự chẳng đang nhắm thẳng về phía cậu. Bộ ông tài xế bị mù hả? Hay là ông bị say rượu?

Khi chiếc xe chỉ cách cậu 10 bước chân. Tiểu Nguyệt Nhi lao ra đẩy La Đông Phong vào đường. Một động tác nhanh chớp nhoáng mà đến cả một người có mắt phản xạ nhanh cũng không tài nào nhìn nổi. Nhưng cũng muộn quá rồi, tay trái của La Đông Phong quệt qua bánh sau của xe khiến cậu đau điếng. Không gãy xương thì chắc cũng bị rạn rồi. Cậu ôm cánh tay, ngất lịm giữa đường. Còn Tiểu Nguyệt Nhi thì vừa cứu La Đông Phong xong đã bị ngã xuống lòng đường, khiến đầu gối bật máu. Còn hai người kia thì đứng thất thần bên kia đường. Đúng là đùa quá trớn rồi. Mẹ cậu thì vừa thấy cậu con trai nhỏ nhắn của cô nằm sóng soài bên kia đường thì nước mắt nước mũi tùm lùm. Còn La Mộ Ngôn thì mặt vẫn lạnh như băng. Chắc bên trong ông vẫn lo lắng lắm.

Ở bệnh viện.

La Đông Phong bật dậy sau cơn mê. Cậu ngồi dậy như người máy, bật dậy chỉ trong vòng 0,1 giây.

Cánh tay cậu lại đau muốn chết. Cũng may là nó được băng bó kịp thời, nếu không thì chắc cậu trở thành người cụt tay luôn rồi.

Cậu liếc nhìn xung quanh. Toàn là màu trắng. Bệnh viện mà. Nhưng, sao chẳng có ai thế này. Một mình cậu nằm trong một căn phòng rộng hơn cả căn phòng cậu. Mà phòng cậu lại còn là căn phòng rộng nhất thành phố. (cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng vậy) Từ đó có thể biết rằng, căn phòng này rộng đến mức nào. Phòng rộng thế mà chẳng có ai, sao cậu thấy cô đơn lạc lõng thế này.

Liếc nhìn sang bên trái, mắt cậu sáng lên. Là nước ngọt. Lúc còn nhỏ, cậu là một tên nghiện nước ngọt số 1. Giờ thấy nước ngọt trong phòng, lại chỉ cách mình có một gang tay, không thêm sao được!

Cậu vội lấy chai nước ngọt. Thêm đến mức cậu quên luôn cả cánh tay đau. Vì nghiện quá nên cậu đã bị bỏ cấm không cho uống nước ngọt 2 năm rồi.

- Ái! Đau!

Vừa cầm lấy chai nước ngọt. Tay cậu đã đau lại càng đau thêm. Vì chai ở bên trái nên cậu dùng luôn tay trái để lấy.

Chai nước còn nhiều nên nặng lắm. Tay cậu lại chưa được hoạt động mạnh. Thế là cậu làm rơi luôn chai nước xuống đất.

Ôi trời đất quỷ thần thiên địa ơi! Sao nắp chai lại bỗng nhiên mở ra thế này!

Nước đổ tung toé hết rồi! Hic! 1 lít nước ngọt yêu quý của ta. Sao mà có thể "ra đi" sớm như vậy cơ chứ!

Nhìn nước đổ tung toé lên sàn, La Đông Phong tiếc ứa cả nước miếng. Hiếm lắm mới được uống vậy mà...

- A! Anh Phong! Anh tỉnh rồi!

Tiểu Nguyệt Nhi bỗng nhiên từ đâu chạy vào. Cẩn...cẩn thận! Bên dưới là...

La Đông Phong còn chưa kịp nhắc thì Tiểu Nguyệt Nhi đã lao vào phòng rồi. Không kịp rồi, thế nào cô cũng sẽ "chụp ếch" một cú ngon lành cho coi.

Bước chân đầu tiên bước qua vũng nước.

- Tron quá!

Cô bước loạng choạng, rồi đổ người về phía trước. Này này! Phía trước là La Đông Phong đấy.

Rầm! Không kịp tránh thật rồi!

Cả hai đều mở mắt ra. Môi...môi chạm môi luôn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Câu chuyện 10 năm trước (tiếp)

Cái...cái quái gì đang xảy ra vậy? Là...là hôn sao?

- Khụ khụ! Nụ hôn đầu đời của tôi! Sao lại bị con nhỏ này cướp mất chứ?

La Đông Phong vừa ho vừa chùi miệng. Cậu than trời than đất như thể Tiểu Nguyệt Nhi là cục nợ của cậu không bằng.

Cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng thế. Lau đi lau lại đôi môi đến mức nó đỏ mọng lên vì lau quá nhiều. Why? Tại sao lại có vũng nước dưới sàn? Là ai làm?

Đương nhiên là La Đông Phong rồi. Cô siết chặt tay lại. Lườm đôi mắt đầy sát khí về phía La Đông Phong. Hic! Sát khí mạnh mẽ như vạn lưỡi gươm sáng bóng chiếu thẳng vào La Đông Phong.

Nếu như không nhờ cánh tay bị thương của La Đông Phong và cả cánh tay bị thương của Tiểu Nguyệt Nhi thì chắc cậu đã đi châu Diêm Vương nhờ cú chiêu Karate "tiêu phu bỏ cùi" mà cô "học lỏm" được của Ran rồi. Thế nên, việc cậu bị thương cũng may đấy chứ.

Đúng lúc đó, tiếng chuông trong phòng vang lên. Là chuông báo giờ ăn trưa. Cuối cùng cũng được ăn trưa. Suốt từ sáng đến giờ cậu chưa có gì bỏ vào bụng. Thảo nào nó cứ réo suốt.

- Có đi được không đó?

Tiểu Nguyệt Nhi hỏi với khuôn mặt như thể đang chế diễu cậu. Mơ nhé! Đẳng này đau tay chứ có phải đau chân đâu!

Xuống căng tin, mắt cậu sáng lên khi nhìn một đồng thức ăn trên bàn. Sơn hào hải vị là đây. Cậu nhìn mà ứa cả nước miếng. Bụng lại đánh trống mạnh hơn nữa.

Bố mẹ cậu bước vào căng tin, họ vui vẻ mỉm cười hải lòng khi cả La Đông Phong và Tiểu Nguyệt Nhi đều đã ngồi chiếm chỗ trên bàn ăn.

Khi đầu, cả La Đông Phong lẫn Tiểu Nguyệt Nhi đều nghĩ rằng, một căng tin nhiều món ăn như thế chỉ dành cho hai người, hóa ra, sau khi bố mẹ La Đông Phong đến thì một đám người là bệnh nhân nườm nượp kéo đến.

Ái chà, ăn trưa thôi mà cũng vui ghê!

Nhưng mà, đa số đều là người già, còn lại thì toàn là các bác đứng tuổi. Chẳng có bệnh nhân nào sần sần tuổi của La Đông Phong và Tiểu Nguyệt Nhi, thế nên hai người cũng cảm thấy hơi chán.

Buổi chiều, cả hai đều được xuất viện, ra khỏi bệnh viện ngọt ngọt ắng ắng đúng là thoải mái hơn thật. Cả hai vurun vai cùng một lúc, cùng nhau hít thở khí trời. Quả là trong lành.

Còn La Đông Phong thì vừa dơ tay lên đã nghe tiếng "rắc rắc" một tiếng rõ to. Chắc là do tay vẫn còn đau đấy mà. Mà sao cậu thấy tay như nặng hơn vậy, sau khi cậu ngủ trưa dậy là thấy tay nặng như như chì, lại còn thấy rõ một vết kim đâm vào tay, chắc là lúc cậu ngủ, bác sĩ đã chuyển cho cậu đấy mà. Mà sao tay nặng dữ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Su Tử trở về

Quay về hiện tại.

Lục Vũ Bình há hốc mồm, tròn tròn mắt như con cá vàng khi nghĩ đến cái ngày đó. Cậu hận nó đến tận xương tủy. Cũng chỉ vì hai người La Đông Phong với Tiểu Nguyệt Nhi mà cậu không tài nào chăm chú viết kịch bản được. Bởi thế nên cậu bị "cách chức" và trao tặng lại chức nhà biên kịch cho một anh lớp trên.

Còn La Đông Phong thì tiểu tụy mặt mày. Tại sao ư? Đơn giản là vì cậu đang tiếc rẻ vì nụ hôn đầu đời của cậu đã ra đi quá sớm.

Lục Vũ Bình lắc đầu, chep miệng:

- Chắc chắc! Hóa ra anh là một tên dễ lừa!

Nghe thế, La Đông Phong tức đến phát hỏa. Cười ranh mãnh, bẻ tay nghe rắc rắc. Vừa cười vừa nói:

- Phải ha!

Ái dà! Lục Vũ Bình tiêu đến nơi rồi. Nhìn cái khuôn mặt này với cái động tác bẻ tay của La Đông Phong là Lục Vũ Bình có thể biết rằng, cậu sắp bị phạt rồi. Biết thế cậu đừng nói ra thì tốt hơn.

Phuong Vũ Đình nấp ở phía sau cũng không thể tin nổi là trong quá khứ, hai người lại gặp "chuyện đó". Mặt nó đỏ bừng bừng, cứ nghĩ đến "chuyện đó" là mặt nó lại đỏ. Bất giác, nó làm lộ mất một đôi chân ra ngoài.

Bỗng nhiên, nó thấy đau nhói nhói. Một cục đá ném trúng chân của nó. Là Lục Vũ Bình ném.

- Ai đó!

Hoảng hồn, Phuong Vũ Đình chạy biến. Đáng tiếc rằng, cả La Đông Phong với Lục Vũ Bình đều đã nhận ra nó.

- Ái chà! Dám nghe lén tụi này cơ đấy!

La Đông Phong liếc đôi mắt hàm hực nhìn bóng của Phuong Vũ Đình đang chạy nhanh như cắt. Vì nó mặc váy nên không thể chạy trên cây được. Vì thế, tốc độ của nó cũng giảm sút.

La Đông Phong lướt tấm ván trượt lướt đi trong gió. Tốc độ đúng là chẳng giảm sút đi chút nào.

- Thả tôi ra!

Chỉ cần 1 phút, La Đông Phong đã nhấc bổng con bé lên trong khi nó vẫn còn chạy. Đúng lúc đó, tấm ván trượt từ từ dừng lại. Nó điên tiết quấy loạn xạ dưới tay của La Đông Phong. La Đông Phong cũng khoé góm, chỉ cần một tay cũng có thể nhấc bổng một con bé 17 tuổi. 17 tuổi mà cứ như con nít ấy!

- Nói mau! Mày đã nghe thấy những gì?

La Đông Phong lạnh lùng dùng khuôn mặt đáng sợ như sư tử nhe nanh hỏi Phuong Vũ Đình. Còn Vũ Bình thì suýt chút nữa là rớt hàm, nhìn La Đông Phong một tay nhấc bổng Phuong Vũ Đình lên khiến cậu run như cây sậy. Phen này thì cậu tiêu thật rồi.

- Nghe gì kệ tôi! Liên quan gì đến anh!

- Mày...!

Đúng là ngang bướng mà! Sắp chết đến nơi rồi còn chọc tức sư tử. La Đông Phong tay giờ nắm đầm ra. Thực sự là cậu ghét đánh nhau lắm. Nên chẳng muốn đầm Phuong Vũ Đình chút nào.

- Bình tĩnh đi anh Phong! Hôm nay là thứ 7 rồi đấy!

- Thứ 7 thì liên quan gì? Hơ...

Đang nổi lửa bùng bùng thì Lục Vũ Bình dập tắt ngay chỉ trong một lời nói. Thứ 7 rồi! Mai sẽ là Chủ Nhật! Mà là Chủ Nhật thì...tiêu luôn cả La Đông Phong rồi!

Mai là buổi hẹn của Tiểu Nguyệt Nhi với Thạch Sơn thế mà cậu lại quên mất. Giờ cũng gần tối rồi, cậu lại chưa sắp xếp được gì!

Nghĩ thế, cậu ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Lục Vũ Bình thấy thế thì thờ phào nhẹ nhõm. Suýt chút nữa là Phuong Vũ Đình tiêu rồi. Mà giờ cũng sắp tiêu rồi còn đâu!

Vũ Đình bị La Đông Phong ném xuống đường, hic! Chắc bẻ bàn toạ luôn rồi. Nó ngồi dưới đất xuýt xoa. Vừa xuýt xoa vừa thảm rủa La Đông Phong: "Người đầu mà ác thế!"

Lục Vũ Bình thì bất đắc dĩ nhìn Phuong Vũ Đình rủa La Đông Phong. Bó tay với cô bạn này luôn rồi.

- Sao cậu không về với anh ta?

Thấy Lục Vũ Bình vẫn đứng đó, Phuong Vũ Đình thấy lăm lẹ.

- Bay giờ chưa về được. Đợi anh ấy quên sạch chuyện hôm nay cái đã!

- Hả?

Quên sạch! Làm gì có chuyện quên nhanh như thế! Phuong Vũ Đình vẫn chưa biết rằng, nỗi đáng sợ duy nhất của La Đông Phong là Tiểu Nguyệt Nhi. Chỉ cần nhắc đến 3 từ: "Tiểu Nguyệt Nhi" là La Đông Phong quên sạch ngay chuyện hôm nay. Sợ quá thì lấy đầu ra nã mà nhớ nữa chứ!

La Đông Phong lướt ván về nhà. Dùng cả vận tốc giới hạn của mình để về nhà. Cái vòng! Cái vòng đâu mất rồi nhỉ?

Còn Phuong Vũ Đình thì vừa thoát chết đã chạy như bay về nhà Tiểu Nguyệt Nhi. Nó chạy như điên. Chạy nhanh đến mức chân nó như thể tự hoạt động vậy.

Lục Vũ Bình ngao ngán trời đất nhìn hai người thừa sức chạy như điên. Trời ạ! Thời gian còn dài mà! Cần gì phải chạy nhanh thế cho mệt?

Cậu ung dung chấp hai tay sau lưng, vừa huýt sáo vừa về nhà.

Vừa về đến nhà thì hàm của Vũ Bình suýt chút nữa thì rớt. Chỉ mới mấy phút mà nhà đã trở thành một bãi chiến trường rồi. Chỉ là cái vòng thôi mà! Cần gì phải bới tung cả nhà lên thế này chứ!

- Nè! Giúp anh với chứ!

Vừa thấy bóng đáng Lục Vũ Bình trước cửa, La Đông Phong đã lên tiếng.

- Đây nè!

Lúc Vũ Bình thờ ơ cầm chiếc vòng vừa rút ra từ balo. Hoá ra nó cầm chiếc vòng suốt từ nãy đến giờ sao? Trời ạ! Thế mà mắt công La Đông Phong lục tung cả nhà.

La Đông Phong như người mất hồn, ngồi xuống đất.

Crộp!

Những tiếng bẻ ngón tay trông thật ghê rợn. La Đông Phong sờn cả tóc gáy. Tiếng bẻ ngón tay nghe rõ ràng, lẽ nào, người đó...đang đứng phía sau cậu?

Mặt Lục Vũ Bình cũng biến sắc. Mặt xanh như tàu lá chuối. Cả người run lên.

- La Đông Phong! Cậu đang làm cái gì thế hả?

Giọng nói nghe dữ dằn như sư tử Hà Đông cất lên.

- Tiểu...Phuong!

La Đông Phong mặt mày tái nhợt. Quay lại phía sau. Eo ôi! Tiểu Phuong! Cô ta về lúc nào vậy?

Tiểu Phuong là tiểu nô tì của La Đông Phong. Trước đây cô là thư kí riêng của bố cậu. Nhưng vì không thể hoàn thành nhiệm vụ nên cô bị cắt chức và trở thành nô tì cho La Đông Phong. Cô dữ dằn hơn cả Sư Tử Hà Đông. Cô là người hay động chân động tay nên bố cậu cho phép cô có thể thẳng thắn ra tay với La Đông Phong.

Mấy tuần trước cô phải đi nước ngoài mấy tuần vì công việc. La Đông Phong cũng như thoát khỏi một Sư Tử. Nhưng không ngờ cô lại về sớm đến thế!

- Chị Tiểu Phuong! Tha cho em đi mà!

- Không thể tha!

- Không phải lỗi tại em đâu nha! Em ra ngoài đây!

Lục Vũ Bình quay người lại. Chạy trốn nhanh như bằng càn vận tốc ánh sáng.

Đồ phản bội!

Lục Vũ Bình vừa chạy ra khỏi cửa thì tiếng la thất thanh của La Đông Phong trong nhà vọng ra. Nghe cũng ghê rồi. Tối nay chắc ảnh gãy cột sống cho mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đến cả ăn cũng không xong

Tối hôm đó, khi "Sư Tử" vẫn còn làm việc trong bếp. Vũ Bình mới dám đánh bạo lên vào nhà.

Vừa thấy cánh cửa phòng của La Đông Phong. Lục Vũ Bình thấy như mình vừa trút được một gánh nặng mấy chục kí.

Vừa mở cửa bước vào. Thế là bao nhiêu "phi tiêu" gỏi bay tới tấp vào mặt Lục Vũ Bình. Còn chưa hết hoảng hồn vì bị trúng đòn. Lục Vũ Bình lại phải nghe những lời trách móc của La Đông Phong:

- Thằng em đáng ghét! Không chịu cứu người ta thì thôi lại còn trốn đi là sao hả?

La Đông Phong nằm bệt trên giường. Một tay ôm lưng, một tay ném gối lia lịa. Mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Đôi lúc vì hét to quá nên cái lưng nó lại càng đau thêm.

- Dừng lại đi! Anh nghĩ em chống lại được chị Tiểu Phuong chắc!?

Lục Vũ Bình hết chịu nổi, gơ hai tay ra bắt lấy gối.

Còn chưa nói xong thì lại thêm một phi tiêu nữa nhắm vào Lục Vũ Bình. Cũng may là cậu bắt được, nếu không sẽ bị sút đầu mẻ trán mất. Vì cái đó làm bằng thủy tinh mà.

Lục Vũ Bình nhìn vật thể bay không xác định đó. Là một lọ thuốc.

- Lại bôi giùm đi!

Lục Vũ Bình định nói gì đó nhưng lại thôi. Nghe La Đông Phong nói, cậu đành bắt đắc dĩ lại bôi thuốc cho La Đông Phong.

La Đông Phong bị đánh cho mấy cái sau lưng. Khiến cậu đau không đi nổi. Đến bây giờ cậu vẫn không hiểu. Rốt cuộc cậu đã làm gì sai!?

Vũ Bình xoa xoa thuốc lên bàn tay rồi xoa lên lưng của La Đông Phong.

- Á đau! Nhẹ nhàng một chút đi!

La Đông Phong hét lên. Mới chạm vào thôi mà! Làm gì mà ghê vậy!?

Vũ Bình đánh thở dài rồi làm thật nhẹ, thật nhẹ nhàng.

Còn La Đông Phong thì đeo vòng cổ xong lại tháo ra. Như thể để quên cảm giác đau. Trong đầu cậu toàn những chuyện không đâu vào ngày mai.

- Anh xếp lịch chưa?

Lục Vũ Bình nhìn chiếc vòng cổ trên tay La Đông Phong mới sực nhớ rằng, ngày mai còn có chuyện đáng lo hơn chuyện bôi thuốc bây giờ.

- Chưa! Chắc để thời gian tự quyết thôi!

La Đông Phong trầm mặt lại. Không biết ngày mai có sao không? Lỡ cô ấy biết mặt thật của Thạch Sơn là cậu không?

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa ầm ầm rồi cánh cửa mở ra một cách táo bạo:

- Này! Hai người xuống ăn cơm!

Tiểu Phuong ném con mắt trừng trừng vào hai người đang ở trên giường.

Lục Vũ Bình vì bị giật mình mà làm rơi luôn hộp đựng thuốc.

Choang!

Tiếng vỡ vang lên làm Lục Vũ Bình tiếc rẻ.

- Không phải tại tôi đâu nha! Xuống nhanh lên!

Thấy "tác phẩm" mình vừa gián tiếp gây ra. Tiểu Phuong liếc nhìn sang chỗ khác rồi nói đóng cửa cái sầm.

Khi cánh cửa đóng lại thì Lục Vũ Bình nhảy xuống giường tiến đến trước cánh cửa đánh đấm trong không khí:

- Tiểu Phuong ác ma! Em hận không thể đánh chị!

Thấy Lục Vũ Bình làm chuyện không đâu, La Đông Phong đành lắc đầu:

- Haizzz! Thôi bỏ đi!

La Đông Phong nói rồi đứng dậy. Cái lưng vẫn còn ê ẩm nhưng cậu vẫn đi được.

Cậu khoác tay Lục Vũ Bình khiến cậu nghệt thờ. Rồi kéo cậu ta xuống nhà.

Mọi tới chân cầu thang. Một mùi thơm nức mũi bay lên tới tận mũi.

- Tiểu Phuong, chị làm món gì vậy?

- Không cần biết!

Tiểu Phuong liếc đôi mắt trừng trừng nhìn người đang hỏi. Lục Vũ Bình co rúm người lại rồi chạy lại bàn ăn.

- Bỏ tôi không ăn cùng sao?

- Không!

La Đông Phong ngồi xuống bàn. Trước mặt cậu là một chiếc ghế lúc nào cũng trống. Đó là vị trí của bố cậu.

Khi thức ăn đã được bày biện đẹp đẽ trên bàn ăn rồi. Lục Vũ Bình mới hí hửng và hết com trong bát vào miệng.

Lục Vũ Bình thì ăn như heo. Còn La Đông Phong thì ăn chậm rãi. Cậu vẫn còn suy nghĩ về ngày mai.

Biết cậu đang nghĩ gì. Tiểu Phuong đứng phía sau nghiêm giọng nói:

- Ngày mai nếu như Lâm Tư Nguyệt có mệnh hệ gì thì cậu yên thân với tôi!

Phụt!

Mới nghe xong câu nói của Tiểu Phuong. Cả La Đông Phong và Lục Vũ Bình đều suýt chút nữa là phun cơm ra ngoài.

Đến cả ăn cũng không xong nữa. Sao Tiểu Phuong lại biết chuyện này cơ chứ!?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đĩa gà rán chết tiệt

- Sao chị biết?

La Đông Phong tròn tròn hai con mắt hỏi. Cả Lục Vũ Bình cũng ăn không nổi nữa vì bị một cục cơm mắc kẹt trong cổ họng.

- Chủ tịch nói. Vì thế nên tôi mới phải về đây đây!

Tiểu Phuong đưa tới bàn món ăn cuối cùng trong bếp ra rồi mới nói. Hóa ra Tiểu Phuong về đây là do bố cậu. La Đông Phong hận không thể cho ông ấy một đấm.

- Không được nói với ai đâu đấy!

La Đông Phong nói. Tiểu Phuong gật đầu rồi nói:

- Tất nhiên rồi! Tôi chưa muốn bị đuổi việc!

Vừa nói, cô vừa lấy tay quẹt qua cổ, như thế, chỉ cần cô nói một câu, dù chỉ là một từ ra ngoài thôi cũng bị chém chết rồi.

- Tôi lên phòng đây!

La Đông Phong đặt bát đĩa xuống rồi đi lên phòng. Tiểu Phuong nheo mày hỏi:

- Vũ Bình! Phong bị sao thế?

- Em cũng không biết!

Vừa nói, Vũ Bình vừa với tay lấy đùi gà rán trước mặt cậu. Nhưng chưa chạm tay tới thì Tiểu Phuong đã kéo đĩa về phía mình:

- Cái này là của Lâm Tư Nguyệt! Không được ăn!

- Chậc! Thế chị đưa ra làm gì!?

Vũ Bình thèm thường nhìn đĩa gà rán ngon lành đang ở trong tay Tiểu Phuong.

- Cho em nhìn cho no!

- Chị ác quá đấy! Chị quên em thích gà rán nhất à?

- Không nhớ!

- Chị...

Lục Vũ Bình gục xuống bàn. Hic! Bực mình đến khóc cũng không khóc được. Rốt cuộc cậu đã làm gì mà lại bị tra tấn dã man thế này!?

- Thế chị Nguyệt đâu rồi!

- Chuẩn bị tới rồi!

Vừa nói xong thì đã nghe thấy tiếng của Tiểu Nguyệt Nhi ở ngoài cửa. Vũ Bình định chạy ra thì bị Tiểu Phuong ngăn lại:

- Ngồi đó! Chị ra!

- Trời ơi! Bực mình quá! Cái gì cũng không cho là thế nào chứ!?

Vũ Bình vò đầu bứt tóc mãi vẫn chẳng hiểu, rốt cuộc Tiểu Phuong là quỷ phuong nào!?

Lục Vũ Bình cũng chẳng thèm ăn nữa, đi lên gác. Cũng là lúc Tiểu Nguyệt Nhi bước vào. Thấy bàn ăn vắng tanh, cô hơi buồn.

- Em tới nhanh thật! Vừa mới báo đồ mà đã tới rồi!

Tiểu Phuong bước tới bàn ăn, lấy đĩa gà rán đưa cho Tiểu Nguyệt Nhi:

- Cầm lấy mà ăn! Chị làm riêng cho em đấy!

- Em cảm ơn!

Tiểu Nguyệt Nhi nhận đĩa gà, sau đó nhìn lên gác, trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Em đưa lên cho hai người đó ăn cùng!

- Ồ...cũng được...nhưng mà...

Tiểu Phuong gãi đầu. Lúc này thì không cho Vũ Bình ăn, giờ Tiểu Nguyệt Nhi đưa lên cho ăn cùng, không biết sau đó nó có khinh cô không!?

Tiểu Phuong ậm ừ cả ngày trời cũng chẳng nói được gì. Đến khi tỉnh táo lại thì Tiểu Nguyệt Nhi đã mất hút rồi.

Trên gác, Lục Vũ Bình đang nghe ngóng tình hình thì bỗng nhiên nhảy cẫng lên, trời ơi! Biết thế thì đã không tốn nước bọt xin xỏ Tiểu Phuong rồi! Chị Nguyệt đúng là tốt bụng nhất trần đời mà.

Lục Vũ Bình xô cửa chạy vào phòng. Đúng lúc Đông Phong đang đeo vòng cổ.

- Sao thế?

Nhìn bộ dạng tăng động không hề nhẹ của Vũ Bình. Đông Phong khó hiểu nheo mày hỏi.

- Anh à! Chị Nguyệt tới rồi! Hơn nữa chị ấy cũng đưa gà rán lên đây để chúng ta cùng ăn đấy!

- Gà rán?

Cậu liền nhớ lại những món ăn được để trên bàn. Trên đó hình như cũng có đĩa gà rán.

Đông Phong chẳng nói gì. Chỉ tập trung sửa vòng cổ.

Đúng lúc Đông Phong bấm nút thay đổi mặt để chuyển sang mặt của Thạch Sơn thì Tiểu Nguyệt Nhi cũng đã đứng ở ngoài cửa.

Cô cất tiếng gọi:

- La Đông Phong! Lục Vũ Bình! Tôi vào nha!

Nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Nguyệt Nhi, cả hai người giật hết cả mình, sao lại đúng lúc cậu vừa thay đổi mặt thì cô ấy đã đứng trước cửa rồi chứ?

Lục Vũ Bình cuống cuống:

- Anh! Mau trở về khuôn mặt cũ đi!

Nhưng... Vũ Bình còn chưa dứt câu thì Tiểu Nguyệt Nhi đã bước vào mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Còn nói nữa tôi hôn cô bây giờ!

Tiểu Nguyệt Nhi vừa mở cửa ra đã thấy một lớn một nhỏ nằm đè lên nhau trên giường.

- Hử! Hai người đang làm gì vậy?

Vũ Bình quay đầu lại, cả người cậu che hết mặt của Đông Phong:

- Không có gì đâu ạ! Em và anh ấy chỉ đang chơi tí thôi!

La Đông Phong lúc này mới kịp tỉnh táo, cậu nhanh chóng bấm nút, khuôn mặt cậu lại quay trở về. Cậu ngẩng đầu lên chào:

- A! Tiểu Nguyệt Nhi! Chào!

Cũng chính vì những biểu cảm cực kì kì lạ này mà cô lại càng nghi ngờ hơn bao giờ hết.

Cô đảo mắt sang phía Vũ Bình, sau đó đưa đĩa gà rán cho cậu:

- Cho em nè! Chị thấy nó ở trên bàn mà chưa đụng tới nên nghĩ chắc em phải khổ sở lắm mới nhận được.

Trông thấy đĩa gà rán trước mặt, Vũ Bình vui mừng nhận lấy. Sau đó thì nhai nhồm nhoàm chẳng có ý tứ gì. Tiểu Nguyệt Nhi bật cười:

- Thật là! Ăn từ từ thôi! Không ai lấy mất đâu!

Vũ Bình vừa ăn vừa nói:

- Em biết! Nhưng ngon quá không cưỡng lại được!

- Chắc!

Đông Phong nằm trên giường chep miệng. Cậu ngao ngán nhìn Vũ Bình, nó ăn nhiều thế mà sao không béo nhỉ? Cậu nhớ hồi cậu bằng Vũ Bình, chỉ ăn quá đà một bữa thôi cũng tăng mấy cân rồi.

Ăn xong miếng thịt cuối cùng thì Vũ Bình cảm thấy chạy xuống tầng, vừa chạy vừa kêu:

- Em bị ghen rồi!

Tiểu Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Trời ạ!

Đến khi cậu nhóc đi xuống phía dưới rồi, Tiểu Nguyệt Nhi mới bật cười sáng khoái:

- Haha! Quả nhiên chỉ có mỗi Vũ Bình là giống ngày xưa thôi!

Nghe thế, La Đông Phong lật người lại hỏi:

- Còn tôi?

Tiểu Nguyệt Nhi cúi xuống, con mắt lạnh lẽo đâm vào cậu:

- Khác hẳn! Từ khi anh làm mất nụ hôn đầu của tôi!

Nghe đến đây, Đông Phong bật tai lại chán chường:

- Trời ạ! Đừng nói đến chuyện này nữa được không? Mất nụ hôn đầu tôi cũng "cay" lắm chứ!

Tiểu Nguyệt Nhi còn chưa chịu thôi:

- Sao đừng được chứ! Đang kể hay. Tiếp nhé, sau đó thì...

Cô còn chưa kịp nói gì, La Đông Phong đột nhiên ngồi bật dậy bịt miệng cô lại:

- Còn nói nữa tôi hôn cô bây giờ!

Ặc! Chắc chẳng còn cách bắt im lặng nào biến thái hơn nữa.

Ấy thế mà với một người con gái đang chuẩn bị với tuổi thanh xuân như cô thì câu nói này cũng làm cô lúng túng.

La Đông Phong nhìn thấy khuôn mặt sợ sệt, lại còn đỏ mỗ hôi hột của Tiểu Nguyệt Nhi thì không nhận được mà bật cười sảng sặc:

- Haha! Không ngờ bây giờ cô cũng nhạy cảm ghê nhỉ!

Tiểu Nguyệt Nhi thấy cậu cười mình, tức muốn xì khói, thế là cô vơ đại một vật gì đó gần tay ném thẳng vào mặt Đông Phong.

Thấy cô ném vật thể không xác định vào người mình, biểu cảm của cậu không phải sợ sệt mà là lo lắng, cậu liền chạy lại phía cô nhanh như chớp:

- Coi chừng!

- Hà!

Cô còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra thì tay cô đã ném vật thể bay đi mất rồi.

Và nó...đáp một phát không thể nhẹ nhàng hơn vào mặt Đông Phong.

- Ui da!

Cậu sờ sờ chiếc mũi tội nghiệp một lúc sau đó giờ bàn tay lúc nãy đã kịp thời bắt được vật đó. Cậu thở dài:

- Phù! May quá! Chiếc cúp quý giá của mình!

Cậu vuốt ve chiếc cúp như là bảo bối, sau đó trừng mắt nhìn Tiểu Nguyệt Nhi.

Dưới chỗ Vũ Bình, vừa dọn đĩa gã vào bồn rửa, uống mấy ngụm nước cho đỡ nghẹn thì bỗng nhiên trên tầng nghe cái rầm.

Cậu giật mình, sau đó chạy hết tốc lực lên trên gác:

- Hai người kia lại làm gì rồi!?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cô muốn xem tôi khỏa thân hả?

Doãn Bình chạy tới cửa phòng thì bên trong lại ồ ào. Và đó là tiếng Đông Phong cầu cứu và tiếng Tiểu Nguyệt Nhi dữ tợn như sư tử Hà Đông.

Cậu thở dài một cái rồi chậm rãi bước vào. Chưa có ngày nào mà hai người này yên ổn.

Trước mắt cậu là La Đông Phong đang bị Tiểu Nguyệt Nhi ngồi lên rồi bẻ ngược chân ra đằng sau. Hic! Còn đáng sợ hơn là tra tấn.

- Xin lỗi! Em vào không đúng lúc!

Lục Vũ Bình run run rồi cố thoát ra ngoài. Nhưng rồi cậu cũng bị bắt:

- Vũ Bình!

Cậu giật thót lên. Tại sao không phải Đông Phong gọi mà là bà chị chần lừ ấy chứ. Cậu nằm không cũng trúng đạn là sao!? Thật không công bằng!

Thấy Vũ Bình như gần khóc tới nơi, cô khó hiểu hỏi lại:

- Sao thế? Chị có ăn thịt em đâu mà sợ!

- Nhưng...anh Phong..

La Đông Phong cố ngẩng đầu lên, một tay ôm lấy lưng nghiêng răng ken két:

- Vì anh lỡ miệng nói chị ấy là đồ ngốc!

Vũ Bình thở phào.

Thấy thế, Đông Phong lại sục sôi máu:

- Thờ gì mà thờ! Lại kéo ann dậy!

Vũ Bình giật mình chạy nhanh đến kéo Đông Phong ngồi dậy. Ôm lấy cái lưng tội nghiệp, cậu cầu nhàu:

- Tiểu Nguyệt Nhi! Cô hơi quá rồi đấy!

- Xin lỗi!

Tiểu Nguyệt Nhi phùng mang tròn má nói. Nếu như cô biết Đông Phong trước đó đã bị Tiểu Phương đánh cho vài cái ở lưng trước rồi thì cô cũng đâu dùng chiêu này.

- Thuốc đâu? Tôi bôi giúp anh!

La Đông Phong lườm Tiểu Nguyệt Nhi một cái. Cái thể loại vừa đâm vừa xoa này là có ý gì!?

Vũ Bình chợt nhớ ra gì đó rồi nói:

- Lúc này lọ thuốc bị vỡ rồi.

- Trời ạ! Sao lại vỡ lúc này?

Tiểu Nguyệt Nhi hết nói nổi. Giờ phải làm sao đây? Trong nhà chẳng có thuốc nào có thể giảm đau cả. Cô cũng không phải bác sĩ nên chẳng biết làm gì.

La Đông Phong mệt mỏi nói:

- Thôi không sao đâu! Dù gì cũng chỉ là đau nhẹ.

- Có ổn thật không đấy?

- Thật mà!

Tiểu Nguyệt Nhi lườm cậu một cái. Nói chẳng có gì là thật cả.

Cô đứng dậy, lấy điện thoại ra rồi gọi cho Hà Tô Diệp:

- Em lấy cho chị lọ thuốc giảm đau sang đây!

Bên kia chị khẽ nói: "Dạ" sau đó cúp máy. Và rất nhanh, Hà Tô Diệp đã đứng trước cửa, và được Tiểu Phương đưa lên phòng.

Hà Tô Diệp chìa tay ra đưa cho Tiểu Nguyệt Nhi lọ thuốc trông rất giống với lọ thuốc mà lúc này cậu dùng.

Hà Tô Diệp khó hiểu hỏi:

- Chị cần thuốc làm gì thế? Lại còn đưa sang tới chỗ này?

Tiểu Nguyệt Nhi cười một cái, rồi nói:

- À! Có chút chuyện ấy mà!

Hà Tô Diệp nhìn chăm chăm vào La Đông Phong đang nằm bẹp trên giường, sau đó nói:

- Đừng nói là chị lại làm đau anh ấy nha!

- Chuẩn rồi đấy!

Tiểu Nguyệt Nhi cười cười. Hà Tô Diệp lắc đầu, sau đó rủ Vũ Bình đi ăn kem. Vũ Bình đúng là bụng không đầy. Vừa ăn hết một đĩa gà rán, bây giờ lại ăn kem.

Tiểu Nguyệt Nhi tặc lưỡi:

- Thế nào cũng béo ú lên cho mà coi!

Sau đó cô không quan tâm nữa, ngồi xuống bên cạnh cậu rồi giờ áo lên. Như vừa nghĩ ra thêm chiêu gì nữa để chọc Tiểu Nguyệt Nhi, cậu nhếch mép rồi nói:

- Cô muốn xem tôi khóa thân hả?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

